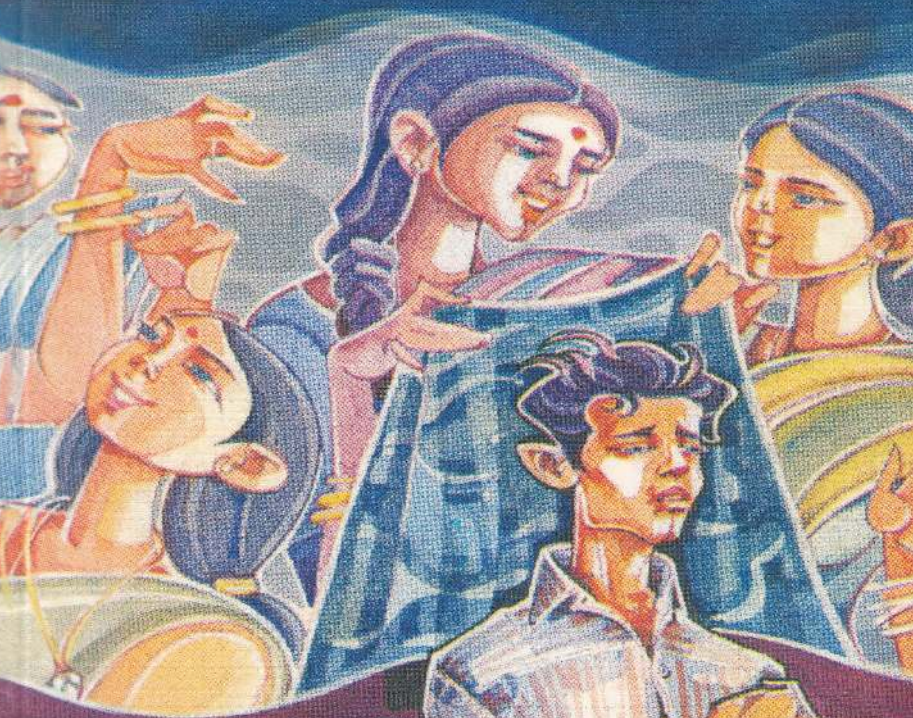

கூஸ்யாணம்

முடித்துப் பார்!

உடுவையாணம்
தில்லை நடராசர்

தில்லை நடராசர்

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

(சிரிப்புக்கதைகள்)

உடுவை S. தில்லைநடராசா

BOOK DATA

Title : KALYANAM MUDITHU PAR

Author : UDUVAI S. THILLANADARAJAH

**Publisher &
Copy right** : THILLAI NOOLAHAM
62-2-2, E.S FERNANDO MAWATHA
COLOMBO - 06

First Edition : 1999

Fourth Edition : 2016

Pages : : 100

Size : A5

Price : Rs 150/-

Printed by : VIHADAN PRINTERS

ISBN : 978-955-43552-2-4

இசையோடு இணைதல்

சந்தோசமான சங்கீத வந்தனங்கள்!

கர்நாடகசங்கீதத்துக்கும், கச்சேரிக்கும் தொடர்புண்டு. அரசாங்க அறிவுறுக்கும் கச்சேரிக்கும் தொடர்புண்டு. அதனால் 'கர்நாடக சங்கீதம்' நூலை வெளியிட கச்சேரியில் கடமையாற்றும் என்னை அழைத்தார்களோ அல்லது கர்நாடக சங்கீதத்தை ஐந்து ஆண்டுகள் படித்த காரணத்தால் அழைத்தார்களோ தெரியவில்லை. ஐந்து ஆண்டுகள் குருவுக்குப் பணிவிடை செய்து சங்கீதத்தைப் படித்திருக்கிறேன். அதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு.

வருடத்தின் இறுதிப் பகுதிகளில் இந்தியாவில் பல்வேறு சபாக்களில் நடைபெறும் இசைவிழாக் கச்சேரிகள் வானொலியில் அஞ்சல் செய்யப்படும். முப்பது, முப்பத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன் யாழ்ப்பாணத்திலும் 'ரசிக ரஞ்சன சபா' ஏற்பாடு செய்த கச்சேரிகளை இலங்கை வானொலி அஞ்சல் செய்ததுண்டு. கச்சேரி பிரமாதமாக அமையும் போது பாடகர் பக்கவாத்தியக் கலைஞர்கள் பரஸ்பரம் 'பலே', 'சபாஷ்' போட்டுக்கொள்வதைக் கேட்கும் போது, மீண்டும் மீண்டும் கேட்கவேண்டும் போலவும், கச்சேரி செய்து

இசையோடு இணைதல்

'சபாஷ்' வாங்கவேண்டும் போலவும் ஆசை வந்தது. இசை விழாக்கள் நடைபெறுகின்ற காலங்களில் வெளியாகும் மலர்கள், சஞ்சிகைகளில் இசை விழாச் செய்திகள், துணுக்குகள் ஆகியவற்றையும் விரும்பி படிப்பேன். சில நேரங்களில் இசை விற்பன்னர்களின் திறமையைப் பாராட்டி ரசிகர்கள் தங்கள் வசம் உள்ள மோதிரம், தங்கச் சங்கிலி நகை, பணம் பெறுமதியான கைக்கடிகாரம் முதலியவற்றை நிகழ்ச்சியின் போது அன்பளிப்பு செய்து வரும் பல செய்திகளையும் படித்தேன். இசைப்பாடி சபாஷ் பெறலாம். தங்கச் சங்கிலி பெறலாம் என்ற ஆசையுடன் சங்கீதம் படிக்க ஆரம்பித்தேன். எனது சங்கீத அனுபவங்களைப் பின்னர் பகிர்ந்து கொள்வேன்.

காலத்தை வென்று நிலைத்து நிற்கும் உயர்ந்த கர்நாடக சங்கீதம் மனதைப் பக்குவப்படுத்தி உயர்ந்த நிலைக்கும் உன்னத நிலைக்கும் அழைத்துச் செல்லும் தனித்தன்மை வாய்ந்தது. காலத்துக்குக் காலம் திரையிசை, பொப்பிசை, மெல்லிசை எனப் பல்வேறு இசை வடிவங்கள் தோன்றிய போதிலும் எல்லாவற்றையும் கடந்து கர்நாடக சங்கீதம் நிலைத்து நிற்பதை காண்கின்றோம்.

இச்சங்கீதத்தை எடுத்தவுடன் பாட முடியாது கர்நாடக இசையில் தேர்ச்சி பெறுவதற்கு உண்மையான உழைப்பும் பக்குவமும் முறையான பயிற்சியும் தேவை. தாம் மகிழ் வதற்காகவும், மற்றவர்களை மகிழ்விப்பதற்காகவும் வாழ்க்கையை நடாத்துவதற்காகவும், பலர் பாடுபடுகின்றார்கள். என்பதில்

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

உண்மையும் இல்லாமல் இல்லை. ஆனால் பாடலைக் கேட்டு பயிர்கள் செழித்து வளர்வதாகவும் பசுக்கள் அதிக பாலைச் சுரப்பதாகவும் ஆராய்ச்சிகள் தெரிவிக்கின்றன.

சாஸ்திரிய சங்கீதமான கர்நாடக சங்கீதம் கல்பித இசை, கற்பனை இசை என இரு வகைப்படும். வர்ணம், கிருதி, கீர்த்தனை, பதம், ஜாவளி போன்றவை கல்பித இசை என அழைக்கப்படுகின்றது. இவை வாக்கேயகாரர் எனப்படும் இசை வல்லுநர்களால் முன்னரே இயற்றப்பட்ட இசை வடிவம். ஒருவர் தனது குரலிசை மூலமாகவோ அல்லது கருவிகளை இசைப்பதன் மூலமாகவோ கற்பனைத்திறனை வெளிப்படுத்துவது 'கற்பனை இசை' என அழைக்கப்படுகின்றது. இதனை 'மனோதர்ம சங்கீதம்' என்றும் சொல்வர். ஆலாபனை, தாளம், பல்லவி, நிரவல் ஆகியவை மனோதர்ம சங்கீத இசைக்குள் அடங்கும்.

இதய சுத்தியான முயற்சியாலும் இடைவிடாத பயிற்சியாலும் இலங்கை இசைக் கலைஞர்கள் இந்தியாவிலும் மதிக்கப்பட்டு வருகிறார்கள். டி.எம். செளந்தரராஜனுக்கு புகழ் சேர்த்த பாடல்களில் ஒன்றான 'கற்பகவல்லி' யை எழுதியவர் இணுவில் வீரமணி ஐயர். விமர்சகர் சுப்புடுவால் வியந்து பாராட்டப் பெற்ற பெருமைக் குரிய சிவசக்தி சிவநேசனும் ஈழத்தவரே.

கர்நாடக சங்கீதத்தைப் பற்றிய விடயங்களை மாணவர்களுக்கும், மாணவர் அல்லாதவர்களுக்கும் அறிமுகம் செய்யும் வகையில் ஆசிரியை கிருஷ்ணகுமாரியின் 'கர்நாடக சங்கீதம்' நூல் அமைந்துள்ளது. கர்நாடக சங்கீதத்தைப்பற்றி

சிறிதேனும் தெரியாதவர்கள் வாசிக்கவேண்டிய சங்கதிகள் இந்நூலிலே உள்ளன. பல சங்கீதக் குறிப்புகளுடன், சங்கீத மும்மூர்த்திகள் எனப்படும் தியாகராஜ ஸ்வாமிகள், முத்துஸ்வாமி தீக்ஷிதர், சியாமா சாஸ்திரிகள் பற்றிய சிறு குறிப்பும் தம்புரா, வீணை, வயலின், நாதஸ்வரம், புல்லாங்குழல், மிருதங்கம் போன்ற இசைக் கருவிகளின் அமைப்பு பற்றியும் இந்நூலில் கூறப்பட்டுள்ளது.

கர்நாடக இசைப்பாடல்கள் கீர்த்தனைகள் பல தமிழ் அல்லாத மொழியில் இருப்பதாலும் அவை பலரது கவனத்தைக் கவரவில்லைப் போலத் தெரிகிறது. பொருள் விளங்காத காரணத்தினாலும் கர்நாடக சங்கீதத்தை விரும்பும் ரசிகர்களின் எண்ணிக்கை குறைவாகக் காணப்படுகின்றது.

பொருள் விளங்காத நிலையிலும் கர்நாடக சங்கீதத்தின் கீர்த்தனைகள் கேட்போரை மெய்மறந்து ரசிக்கச் செய்வதை அனுபவத்தில் கண்டுள்ளோம். அதே கீர்த்தனைகளைப் பொருள் விளங்கி அல்லது பொருள் விளங்கக்கூடிய மொழியில் அமைந்த பாடல்களாகக் கேட்டால் அதிக இன்பத்தையும் சுகானுபவத்தையும் பெறமுடியும்.

தியாகராஜசுவாமிகளின் தெலுங்குக் கீர்த்தனையில் வரும் ஓர் அடி - 'நிதிஸால சொகமு' இக்கீர்த்தனையை வெறுமனே கேட்பதைவிட,

'நிதிஸால சொகமு' என்ற தெலுங்குக் கீர்த்தனைக்கு 'பணம் இருந்தால் எல்லா சுகமும் கிடைத்து விடுமா?'

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

என்று தமிழ் மொழியில் கருத்துச் சொல்லலாம் என அர்த்தத்தையும் ராகம், தாளம் போன்ற ஏனைய அம்சங்களையும் புரிந்து கொண்ட பின் பாடலைக் கேட்டால் எவ்வளவு திருப்தி ஏற்படுகின்றது. இன்னொரு உதாரணம் - 'தோ - நஹி' என்ற ஹிந்திப் பாடலைப் பல இளைஞர் முணுமுணுப்பதைக் கேட்டு ஒருவரிடம் அதன் பொருளைக் கேட்டேன் அவர் முழித்தார்.

'நான் கவிஞன் இல்லை ஆனால் உன்னைக் கண்டதும் கவிதை வருகிறது.' என ஹிந்திப்பாடலின் பொருளைச் சொல்லியதும் மகிழ்ச்சியுடன் 'தோ - நஹி' எனப் பாடப்படுகின்றபோது அப்பாடலில் உயிர்த்துடிப்பு இருப்பதை உணர முடிந்தது. எனவே இசைப்போருக்கும் இரசிகர்களுக்கும் பொருளும் ராகம் தாளம் போன்ற சங்கதிகளும் தெரிந்தால் புரிந்து ரசிப்பதில் புதுப் புது சுகம் காணலாம்.

மேடையில் பாடுவோர் அங்க சேஷ்டைகள் செய்யக் கூடாது முகத்தை அழகாக வைத்துக் கொள்ளவும் மலர்சியுடன் கச்சேரி செய்யவும் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். சபையோரை பார்க்காமல் பாடுவதும் தரையை நோக்கிப் பாடுவதும் தலையை அளவுக்கு மேல் உயர்த்தி பாடுவதும் கவர்ச்சியைத் தராது. சிலர் முகத்தை விகாரமாக்கிக் கொண்டு பாடுவதையும் சாதாரணமாக ஒரு சிரிய எலி போய்வரக்கூடிய அளவுக்கு வாயை 'ஆ' என அதிக நேரம் வைத்துக்கொண்டு செய்யும் கச்சேரியையும் ரசிகர்கள் விரும்பமாட்டார்கள்.

சபையை புரிந்து கொண்டும் சந்தர்ப்பங்களை உணர்ந்து கொண்டும் பக்கவாத்தியச் கலைஞர்களோடு

இசையோடு இணைதல்

இணைந்து கொண்டும் செய்யும் கச்சேரி எப்போதும் களை கட்டும். இசை மணி சீர்காழிகோவிந்தராஜன் போன்றோர் இவற்றை அனுசரித்து கச்சேரி செய்ததால் அக்கச்சேரிகள் ரசிகர்களுக்கு இன்பத்தையும் திருப்தியையும் அளித்தன.

சில சுவையான சம்பவங்கள்.

ஒரு கலியாண வீட்டில் நடைபெற்ற கச்சேரியில் சீர்காழி கோவிந்தராஜன் பாடிக் கொண்டிருந்த போது டி.எம். செளந்தராஜன் ரசித்துக் கொண்டிருந்தார். 'நடந்தாய் வாழி காவேரி' என்ற பாடலை சீர்காழி பாட ஆரம்பித்தார். செளந்தராஜன் கைகளைக் கூப்பி வணக்கம் தெரிவித்து விட்டு புறப்பட ஆயத்தமானார் ஆனால் சீர்காழியோ பதிலுக்கு கரங்களைக் கூப்பி வணங்கிவிட்டு பாடலைச் சிறிது மாற்றி இருந்தாய் வாழி காவேரி 'என்று பாடலைத் தொடங்கியதும் செளந்தராஜன் சிரித்துக் கொண்டே சபையில் அமர்ந்து தொடர்ந்து முழுக்கச்சேரியையும் கேட்டு ரசித்தார்.

பாடகர் எப்படி பாடுகின்றாரோ அந்த ஒலியை வயலின் எழுப்பும் ஒருதலை சீர்காழி 'நீ விட்டு விட்டாலும்' என்று பாடிய போதும் வயலின் வாசிப்பவர் ஏதோ சிறு தவறுதலாக நீ என்ற சொல்லை வயலினில் வாசிக்காமல் 'விட்டு விட்டாலும்' என்ற சொற்களையே வாசித்தார். சீர்காழி திரும்பவும் 'நீ விட்டு விட்டாலும்' எனப்பாடி 'நீ.....நீ' என்று 'நீ' என்ற சொல்லுக்கு அழுத்தம் கொடுத்துப் பாடினார். இதை அவதானித்த சபையினர் வயலின் வித்துவானைப் பார்த்தனர். சிறு தவறு என்பதை உணர்ந்து கொண்ட வித்துவான் முகத்தில்

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

சோர்வு தட்டியது. அதை அவதானித்த சீர்காழி பாடிக்கொண்டே மெல்லிய குரலில் 'சும்மா' என்று சொன்னார். சீர்காழி எவ்வளவு மெல்லிய குரலில் 'சும்மா' என்று சொன்னாரோ அதே மெல்லிய ஒலியில் வயலினும் 'சும்மா' என்று வாசித்தது. அப்போது எழுந்த கரகோச த்தையும் சிரிப்பொலியையும் பார்க்க வேண்டுமே! சீர்காழியும் வயலின் வித்துவானும் சேர்ந்து கச்சேரியை களைகட்ட வைத்துக் கலகலப்பாக்கினார்கள்.

இது போன்ற சம்பவங்களை ரசிக்கும் ரசிகர்கள் பாடகர்களின் இருமலையும் செருமலையும் ரசிக்க மாட்டார்கள். சங்கீத வித்துவான்களின் கொட்டா வியையும் ஏவறையையும் விரும்பமாட்டார்கள். ஏனென்றால் அவை சங்கீதமல்ல. ஒரு தடவை ஒரு நடன அரங்கேற்றத்துக்கு என்னையும் அழைத்திருந்தார்கள். அஞ்சலி அலாரிப்பு என்று சொல்லும் நடன நிகழ்ச்சியில் தில்லானா ஆடியதும் அரங்கேற்றம் செய்யும் சிறுமியை தில்லை வாழ்த்திப் பேச வேண்டும். என்று ஏற்பாடு. ஆனால் 'சப்தம்' என்ற உருப்படி க்கு ஆடியதும் ஒரு சப்தம் - அறிவிப்பு - தில்லை நடராஜா வாழ்த்துரை வழங்குவார்.

மேடையிலேறி ஒலிவாங்கியை வாங்கிப் பேச ஆரம்பித்தேன். ஒருவாறாகப் பேசிவிட்டு இறங்கியபோது - 'நீங்களும் கைகளை அசைத்து நீட்டி மடித்து அபிநயித்து அடவு பிடித்து நடனமாடிக்கொண்டே பேசினீர்கள். நன்றாக இருந்தது' என்றார் எனது நண்பர்.

நான் உண்மை நிலையைச் சொன்னேன். 'மேடையிலேறியதும் சில எறும்புகள் சட்டையினுள்

உள்வது போன்ற உணர்ச்சி, சொறிந்து கொண்டே பேச முடியாத நிலையில் கைகால் களை அசைத்து நிவாரணம் தேடி ஒருவாறாகப் பேசி முடித்தேன். பின்னர் அறிந்துகொண்டேன் பக்கவாத்தியக் கலைஞருக்குக் கொண்டு வந்த தேநீர் சிந்தியதால் அதனை நாடி வந்த ஏறும்புகள் மேடையிலும் மேடை மேலிருந்தோர் உடையிலும் உள்நந்தன. நடன நிகழ்ச்சியை இடையில் நிறுத்தி நிலைமையைச் சமாளிக்க என்னைப் பேசமாறு அழைத்தார்கள் என்ற விடயம் பின்புதான் இரகசியமாகச் சொல்லப்பட்டது.

கொழும்பில் தங்கியிருந்த போது இந்தியாவிலிருந்து வந்த சங்கீத மேதையின் கச்சேரியொன்றுக்குச் சென்றேன். கச்சேரி ஆரம்பமாகுமுன் என்னை இசை மேதைக்கு 'கலெக்டர்' என்று அறிமுகப்படுத்தினார்கள். இசை மேதையும் கச்சேரியைக் கேட்டு தன்னை வாழ்த்த வேண்டுமென வேண்டுகோள் விடுத்தார்.

முன்வரிசையில் அமர்ந்து தலையாட்டி தாளம் போட்டு பாடலை ரசித்துக் கொண்டிருந்தேன். இரண்டாவது பாடல் முடிந்ததும் இசை மேதை என்னை மேடைக்கு வரும் படி மெதுவாக அழைத்தார். அழைத்தவர் காதில் இரகசியமாக பேசினார் நானும் இரகசியம் பேசிவிட்டு வந்து அமர்ந்தேன்.

என் பக்கத்திலிருந்தவர் 'பாடகர் உங்களிடம் என்ன கேட்டார்'. எனக் கேட்டார். எனது பதில் 'அடுத்ததாக என்ன பாடலைப்பாடுவது என்று கேட்டார் இப்போது நான் சொன்ன பாடலைத்தான் பாடுகின்றார்' என்றேன். உண்மையில் பாடகர் என்னை அழைத்து கலெக்டர் சார்

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

மன்னிச்சுக்கோங்க நீங்கள் பிழையாகத் தாளம் போடுறீங்க. நீங்க போடுற தாளத்தைப் பார்த்தா என்னால பாட முடியாது. ஆகையினால தாளம் போடுறத நிறுத்துங்க இல்லாட்டி சபையில் இருக்காம வேறே எங்காவது இருந்து தாளம் போடுங்க' என்றார்.

நானும் 'இப்ப வேற எங்கையாவது எழும்பிப் போனால் வித்தியாசமாக நினைப்பாங்கள். நான் தாளம் போடாமலிருந்து பாட்டைக் கேட்கிறேன். என்று சொல்லி பிழையான தாளம் போடாமல் கச்சேரி சிறப்பாக நடக்க ஒத்துழைத்தேன்.

ஐந்து வருடம் குருவுக்குப் பணிவிடை செய்து படித்த சங்கீதம் வேறொன்றுமில்லை.

பள்ளிக்கூட சங்கீத ஆசிரியை எங்க வீட்டுக்கு அருகிலேயே வசித்தவர். மதிய உணவுக்காக வீட்டுக்குச் செல்லும் போது ஆசிரியையின் தாயார் கட்டித்தரும் சாப்பாட்டுப் பார்சலைக் கொண்டு சென்று கொடுப்பேன். அது ஒரு பணிவிடையில்லையா?

ஆசிரியை கடைகளில் வாங்கும் பொருட்களைச் சுமந்து வீட்டுக்குக் கொண்டுச் சென்று கொடுத்திருக்கின்றேன். ஆசிரியை திருமண வீடு, பூப்புநீராட்டு விழா போன்ற கொண்டாட்டங்களுக்கு செல்லும் போது கொண்டை மாலை கட்டுவதற்கு மல்லிகைப் பூ பிடுங்கிக் கொடுத்திருக்கின்றேன் இவை பணிவிடையில்லையா?

'சோதனை வந்தது ஆசிரியை எனது பணிவிடைகளையும் கவனத்தில் எடுத்து சங்கீதபாடத்துக்கு அதிக புள்ளிகள் தந்தார். அத்துடன் புத்திமதியும் சொன்னார்'.

தந்தபுள்ளிகள் நாட்பது

சொன்ன புத்திமதி 'மற்ற மாணவர்களுக்கு ஐம்பது அறுபது புள்ளிகள் போட்டிட்டு உன்னை மட்டும்தான் பெயிலாக்க விருப்பமில்லை. ஆனபடியால நாற்பது மாக்ஸ், ஆனால் நீ பாடக்கூடாது. அப்படிப் பாடினால் நாற்பது புள்ளிகளே கூடிப்போச்சு எண்டு குறை சொல்லுவினம் என்றார் ஆசிரியை.

எனவே நான் பாடுவதில்லை இப்போது தாளமும் போடுவதில்லை. ஆனால் இசையோடிணைந்து பாடலை ரசிப்பேன் பாடல் முடிந்ததும் பக்கத்திலிருப்பவர் கை தட்டினால் நானும் கை தட்டிவேன்.

(1993 ஆம் ஆண்டு வவுனியாவில் இடம்பெற்ற 'கர்நாடக சங்கீதம்' நூல் வெளியீட்டு உரையிலிருந்து)

அம்மா கொழும்பிலே....!

'தீபாவளிக்கு மூன்று நாள்தானேயிருக்கு' என எண்ணிக் கொண்டே மத்தியானச் சாப்பாட்டை வலுக்கட்டாயமாக வாய்க்குள் திணித்துவிட்டுக் கந்தோருக்குள் நுழைந்தேன்.

மேசையில் குவிந்து கிடக்கும் பல கடிதங்களுள் எனது கைகள் புகுந்து எதையோ தேடின. வெள்ளை நிற 'என் வலப்' ஒன்று கை விரல்களுக்கிடையில் ஒட்டிக்கொண்டது. இரும்புத்துண்டு காந்தத்தில் ஒட்டிக்கொண்டு இழுபடுவது போல எனது கையில் ஒட்டிக் கொண்ட வெள்ளைக் கவர் கடிதக் குவியலுக்குள்ளால் மிதந்து மேலே வந்தது.

ஆவலோடு அந்த வெள்ளைக் 'கவரை' உடைத்து உள்ளேயிருந்த என் மனைவியின் கடிதத்தை படிக்க ஆரம்பித்தேன். 'அன்பேஆருயிரே....' என்று ஆரம்பித்து அடுக்கு வசனங்களால் எழுதப்பட்ட கடிதத்தில் - 'எப்படியும் தீபாவளிக்கு நீங்கள் வரவேண்டும் வரும் போது லைட் புளுவில்லை ஒரு நைலக்ஸ் சாறியும் வாங்கி வந்தால் நல்லது' எனபதை சிவப்பு மையால் எழுதியிருந்தாள். 'தீபாவளிக்கு வர வேண்டும் வரவேண்டும்' என்று ஒரு கிழமைக்குள் உருவை 5 தில்லை நடராஜா

அம்மா கொழும்பிலே
மூன்று கடிதங்கள் எழுதிவிட்டாள் 'எப்படியும் நான்
வருவேன்' என்று அவளுக்குத் தெரியும். இருந்தாலும்
திருமபத் திரும்ப கடிதம் எழுதி நினைவூட்டியதை
எண்ணிச் சிரிக்கும் போது

'மாத்தயா ஒங்களுக்கு டெலிகிரம்' என்ற படி ஒரு
தந்தியைத் தந்தான் பியோன்.

படபடக்கும் நெஞ்சத்தோடு தந்தியைப் பிரித்தேன்.
என்ன தந்தி? எனக் கேட்டார். பக்கத்திலிருந்த மூர்த்தி.

'மத்தியான யாழ்தேவியிலை அம்மா வறாவாம்.
இரவைக்கு ஸ்டேஷனிலை வந்து சந்திக்கட்டாம்' என்று
சொல்லிவிட்டு மற்றக் கடிதங்களைப் படித்தேன்.

யாழ் தேவியிலே வந்த தாயாரை ஸ்டேஷனில்
வரவேற்றேன்.

'அவள் பொன்னம்மாவை உனக்குத் தெரியுமல்லே...
அவளுக்கு ஒப்பிறேசன் எண்டு கொழும்பு பெரியாஸ்
பத்திரியிலை கொண்டு வந்து வைச்சிருக்கினமாம். சரி
யான கடுமை எண்டு கதைச்சவை. அதுதான் பார்த்தி
ட்டுப் போகலாமெண்டு வந்தனான்.

அம்மா சொன்னதும்,

'வருத்தங்கள் எண்டால் வீட்டை போய் பாக்கிறது
தானே அதுக்கு அங்கையிருந்து கொழும்புக்கு
வாறதெண்டால் எவ்வளவு செலவு! எவ்வளவு
அலைச்சல்' என்று அலுத்துக்கொண்டேன்.

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

'சீ.... அப்பிடிச் சொல்லாதே தம்பி! அவள் எங்களுக்குச் செய்த உதவி வேறே ஒருத்தரும் செய்யவில்லை. நீ வயித்திலை இருக்கையிலை ஐயோ நான் பெத்த சீமாட்டிதான் வீட்டை வந்து இரவு பகலெண்டும் பாராமல் எல்லாம் செய்து தந்தவள். மா இடிச்சாலென்ன... நெல்லுக் குத்தினாலென்ன... சரக்கரைச்சாலென்ன... அவள்தான்...' அம்மா பேசிக் கொண்டிருக்கையில்...

'போதும் அம்மா... சரியான களைப்பாக இருக்கும். படுங்கோ' என்று பேச்சை நிறுத்திவிட்டேன்.

சம்பளம் கொடுப்பதற்கு வேண்டிய வேலைகளை அவசரமாக செய்து கொண்டிருந்ததனால் எனக்கு லீவு எடுக்க வசதிவரவில்லை. அம்மாவுக்குத் துணையாக பக்கத்து வீட்டிலுள்ள பாக்கியக்காவை அனுப்பி வைத்தேன். காலையில் புறப்பட்டுச் சென்றவர்கள் இரவு ஏழு மணிக்கு டாக்ஸியொன்றில் வந்து இறங்கினார்கள். அவர்கள் வெறுமனே வரவில்லை சாறிகள், சட்டைத் துணிகள், அலுமினியப்பாத்திரங்கள் முதலியவற்றுடன் வந்தார்கள்.

'நாளைக்குத்தான் பொன்னமாவை பார்க்க வேணும் சாமான் சட்டுகள் வாங்கினாப் போலை போக நேரம் வரவில்லை' என்று சொல்லிக் கொண்டே, கால் முகம் கழுவச் சென்றார் அம்மா.

'தம்பி ! அம்மாவோட ஷொப்பிங் போய் நல்ல முஸ்பாத்திதான்'.... என்ற படி சிரித்தார் பக்கத்ததுவீட்டு அக்கா.

'என்ன நடந்தது?' எனக் கேட்டேன் நான்.

'நாங்கள் மெயின் ஸ்ரீட்டாலை சேலைக் கடையளைப் பார்த்துக் கொண்டு போறபோது கடையிலை நிக்கிறவங்க, 'வாங்கோ' 'வாங்கோ' எண்டு கூப்பிட்டதும் அம்மாவுக்கு கோபம் வந்திடுத்து. 'உங்களுக்கென்ன விசரோ? நோட்டாலைபோற பொம்பிளையளைக் கூப்பிடுறியள்' எண்டு அம்மா அடிப்படப் போயிட்டா. பிறகு நான் ஒரு மாதிரி ஷேப் பண்ணி ஒரு சீலைக்கடைக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போனன். அம்மா சீலையளை எடுத்துப் பார்த்திட்டு, 'தம்பி உந்த விளக்கை நூர்.. நீங்கள் உந்த நீளமான லையிட்டைக் கொளுத்தி கூடாத துணிகளையெல்லாம் தந்து ஏமாத்திப் போடுவியள்.... கெதியா லையிட்டை நூர்' எண்டு அம்மா சொன்னதும் கடைக் காரர் சிரிக்கத் தொடங்கியிட்டாங்கள் பிறகு அவங்களோடையும் ஒருமாதிரி நைஸாகக் கதைச்சி சாறீஸ் பார்த்தம். ஒரு கடையிலை கூல்டிரிங்ஸ் கொண்டு வந்த உடனே குடிக்க மாட்டன் எண்டு சொன்னா. பிறகு கொஞ்ச நேரம் செல்ல குடிச்சிட்டு இனிப்புக் காணாது எண்டு சொல்லிக் கடைக்காரரைக் கொண்டு சீனி வாங்கி மிக்ஸ் பண்ணிக் குடிச்சவ...' சிரிப்புக்கிடையே இந்த கதையைச் சொல்லிவிட்டு பாக்கியக்கா வீட்டுக்குச் சென்றார்.

'இவ்வளவு சாமானும் வாங்கக் காசு' என்று அம்மாவைக் கேட்டபோது...'

'நான் வீட்டையிருந்து கொண்டு வந்தனான். இன்னும் இரண்டொரு சாமான் வாங்க வேணும். ஒரு இறுநூறு ரூபா தந்தாயெண்டால் நான் கரைச்சல் படுத்தயில்லை. வசதியெண்டா தந்தால் தீபாவளிக்கு ஏதும் வாங்கிக்

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

கொண்டு போகலாம். வருத்தம் பாக்கப்போக வேணும்
வெறும் கையோடை போறது அவ்வளவு நல்லாயி
ருக்காது...' என்னிடமிருந்து பணத்தை கறப்பதற்காக
அம்மா வார்த்தைகளை அடுக்கிக் கொண்டு போனார்.

'இவ்வளவு சாமானும் வாங்கினது போதாதெண்டு
இன்னும் வாங்க வேணுமெண்டு நிக்கிறீங்கள். நானும்
உங்கடை மருமகளுக்கு ஒரு நைலக்ஸ் சாறி வாங்க
வேணும். இருந்தாலும் இதை வைச்சுக் கொள்ளுங்கோ'
என்று சொல்லிக் கொண்டே ஒரு ஜம்பது ரூபா நோட்டை
அம்மாவிடம் கொடுத்தேன்.

அம்மா காசை வாங்கி சேலைத் தலைப்பில் முடிந்து
விட்டு 'நாளைக்கு இரவு மெயிலிலை தானே போறது?
நான் காலமைக்கு பாக்கியத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு
மத்தியானமும் பின்னேரமும் போய் பார்த்திட்டு வாறன்'
என்றார்.

அடுத்த நாள் பின்னேரம், ரெயிலில் புறப்படுவ
தற்குரிய ஆயத்தங்களைச் செய்து கொண்டிருந்த போது
ஆஸ்பத்திரிக்குப் போன அம்மா வந்தார்.

'எப்படியம்மா பொன்னுவக்காகவுக்கு?' நான்
கேட்டேன்.

'ஆருக்குத் தெரியும்? நானும் பாக்கியமும் மார்க்
கட்டுக்குப் போய் காய்கறி வேண்டிக் கொண்டு ஆஸ்பத்
திரிக்குப் போக ஒண்டரை மணியாப் போச்சு. ஒரு
மணிக்குப் பிறகு விடமாட்டாங்கள். ஐஞ்சு மணிக்குப்
போய் பார்க்கலாம் எண்டு யோசிச்சிட்டு வாறவழியிலை
படம் பார்க்கப் போனம். படம் முடிய ஐஞ்சரை

அம்மா கொழும்பிலே மணியாய்போச்சு. இண்டைக்கு யாழ்ப்பாணமெல்லே போகவேணும்! பின்னை வந்திட்டன். இன்னொரு நாளைக்கு வந்து பாப்பம், அல்லது அவள் பொன்னு வக்கென்ன? வீட்டை வரட்டன். ஆறுதலாகப் போய் பார்க்கலாம். என்று சொல்லிவிட்டு அம்மா தான் வாங்கின சாமான்களை எடுத்து ஒழுங்குப்படுத்தினார்.

பொன்னுவக்காவுக்குச் சுகமில்லையென்று அம்மா கொழும்புக்கு வந்ததையும், சாமான்கள் வாங்கி கொண்டு படமும் பார்த்துவிட்டு யாழ்ப்பாணம் புறப்பட்டதையும் நினைத்து நினைத்து எனக்குள் சிரிக்கின்றேன்.

-1967-

சோற்றுக்கடையினிலே.....!

வீட்டுச் சாப்பாட்டிலேயே வளர்ந்த எனக்கு கொழும்பில் உத்தியோகம் கிடைத்த போது கடைச் சாப்பாட்டை உருசிக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது.

முதன் முதலாக புலால் உணவு வேறாட்டலுக்குச் சென்று அங்கிருந்த மேசையின் முன்னால் அமர்ந்தேன். ஐந்து நிமிடங்களாகியும் என்னை ஒருவரும் கவனிக்கவில்லை. அந்த ஐந்து நிமிடத்துக்குள் அங்கு நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளை ஓரளவுக்குக் கவனித்துக் கொண்டேன்.

ஒருவர் சோற்றைப் போட்டு விட்டு 'என்ன கறி?' என்று கேட்கிறார். 'என்ன இருக்கு?' என்று சாப்பிடப் போனவர் கேட்டதும் 'ஆடு, இறால், கோழி, நண்டு, கணவாய்' என்பார்.

சாப்பிடுபவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள், 'அதெல்லாம் வேண்டாம் மீன் காணும்' என்றதும் சோறு போடுபவர் 'மீனாம் மீன்' என்று சொல்லிக் கொண்டே அடுத்தவர்களுக்குச் சோறு போடுகிறார். இடையிடையே அவர் சொல்லிக்கொள்ளும் வார்த்தைகள்

'தம்பி இஞ்சாலை கோழி'

'ஆட்டைக் கொண்டு வா'

'ஐயாவுக்கு அவிச்சதிலை ஒண்டு'

'பைப்படி இறைச்சி'

அவர் சொன்னவற்றுள் 'பைப்படி இறைச்சி' என்ற சொல் என் செவிகளில் உரமாக விழுந்து நெஞ்சில் நன்றாகப் பதிந்து என்னைச் சிந்திக்க வைத்தது. 'பைப்படி இறைச்சி' என்றால் என்ன இறைச்சி? ஆட்டிறைச்சி, மாட்டிறைச்சி, கோழி, பன்றியெல்லாம் சாப்பிட்டிருக்கிறேன். பைப்படி இறைச்சி என்று கேள்விப்பட்டது கூட இல்லையே! என்று சிந்தனைக் கடலில் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கும் போது.

எனக்கும் இலைபோட்டு சோறு படைக்கப்பட்டது. 'ஐயாவுக்கு என்ன கறி?' சோறு போட்டவர் கேட்டார்.

கறி என்றதும் பைப்படி இறைச்சி நினைவுக்கு வந்தது. அதை உருசி பார்க்க வேண்டுமென மனதில் எண்ணிக் கொண்டு 'பைப்படி இறைச்சி கொண்டு வாங்கோ' என்றேன்.

'பைப்படி இறைச்சியோ?' அது என்ன தம்பி என்று கேட்டார். சோறு போட்டவர்.

'எனக்குத்தான் பைப்படி இறைச்சியென்றால் என்னவென்று தெரியவில்லை. சொன்னவருக்கும் தெரியவில்லையே' என எண்ணியபடி 'இப்ப கொஞ்ச நேரத்துக்கு முதல் பைப்படி இறைச்சி ஒண்டு நீங்கள் தானே சொன்னீங்கள்? அது தான் எனக்கும் வேணும்!' என்றேன்.

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

அவர் சிரித்துவிட்டு, மூலையிலிருந்த மேசையைக் காட்டி, அதிலை இருந்தால் தான் பைப்படி இறைச்சி கிடைக்கும் என்றார்.

‘அதேனப்படி? இந்த மேசையில் இருந்தால் போடக்கூடாதோ?’ என்று சந்தேகத்துடன் கேட்டேன்.

அவர் திரும்பவும் சிரித்து விட்டு, ‘தம்பி’ அந்த மேசை தண்ணிவாற பைப்படிக்குப் பக்கத்திலை இருக்கு. அதிலை இருக்கிற ஆக்கள் இறைச்சி கேட்டால் பைப்படி இறைச்சி எண்டு சொன்னால் தான் கறி வைக்கிறவங்களுக்கு டக்கெண்டு தெரியும்’ என்று விளக்கம் கொடுத்தார். அவரது விளக்கத்தைக் கேட்ட எனக்கு சிரிப்பு வந்தது.

சோறு வைப்பவர் சொல்லுகின்ற வார்த்தகளைப் பாருங்களேன். ஒவ்வொன்றும் கேள்விப்படாத முறையில் சொல்கிறார்.

‘ஐயாவுக்கு ஆடு’

‘தம்பி இவருக்குக் காலை உடை’

‘கோழி ஒண்டு இறைச்சி ஒண்டு’

‘அறையிக்கிளை ஆடு’

‘ஈரலை இப்பிடிக் கொண்டு வா’

‘இஞ்சாலை நண்டு’

‘ளங்கை கோழியைக் காணவில்லை’

‘இவருக்கு இரண்டாம் தரம் மரக்கறி’

‘இரசம் கிளாஸ் இரண்டு’

சோற்றுக் கடையினிலே

முதன் முதலாக 'தம்பி இவருக்குக் காலை உடை' என்ற சொன்னபோது நான் ஏதோ சண்டை வரப் போகுதாக்கும் என்று பயந்துவிட்டேன். பின்பு நண்டுக் காலை உடைப்பதற்குத் தான் 'இவருக்குக் காலை உடை' என்று சொன்னதைப் புரிந்து கொண்டேன்.

இப்படித்தான் 'அறையிக்கிளை ஆடு' போய் விட்டதாக்கும், அதை வெளியே தூரத்துவதற்காகத்தான் 'அறையிக்கிளை ஆடு' என்று சொல்லுகிறார் என்பது பின்புதான் தெரியவந்தது.

திருமணம் செய்த புதிதில் நானும் மனைவியும் கோல்பேஸ் கடற்கரைக்குப் போய்விட்டு இரவுச் சாப்பாட்டுக்கு சோற்றுக்கடைக்குச் சென்று ஒரு அறையினுள் அமர்ந்தோம். எங்களைத் தவிர வேறு சிலரும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். சோறு வைப்பவரின் வாயிலிருந்து பிறக்கும் வசனங்களை 'மிஸிஸ்' நன்றாக இரசித்துக்கொண்டு சாப்பிட்டார்.

திடீரென்று மிகவும் சிரமப்பட்டு தனது கால்களைத் தூக்கி கதிரைக்கு மேல் போட்டுக் கொண்டு 'ஐயோ... ஐயோ' என்று கத்தினார்.

நான் என்னவோ ஏதோவென்று துடித்துக்கொண்டு 'என்ன? என்ன?' என்று கேட்டேன்.

'ஐயோ! அறையிக்கிளை நண்டு எண்டு சொல்லுது சோறு வைக்கிற மனுசன். எனக்கு பயமாயிருக்கு' என்றால் என் மனைவி.

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

நான் சிரித்துக் கொண்டே சோற்றுக் கடைச் சம்பவங்களை விளக்கிச் சொல்லியும் என் மனைவியின் பயம் தெளியவில்லை.

1967

இடமாற்றம்

எனது சிங்கள நண்பர்களில் ஒருவரான சிரிசேனா இ.போ.ச பஸ்ஸில் கொண்டக்ட்ராக கொழும்பில் வேலை பார்த்து வந்தார். கொழும்பிலுள்ள சில பிரயாணிகள் அவரைப் பற்றி பெட்டிசம் எழுதியதால் இ.போ.சபை, நண்பர்கள் சிரிசேனாவை யாழ்ப்பாணத்தில் பருத்தித்துறை டிப்போவுக்கு இடமாற்றம் செய்து விட்டது. யாழ்ப்பாணத்துக்கும், பருத்தித்துறைக்கும் இடையில் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் பஸ்ஸில் கடமையாற்றிய போது கிடைத்த அனுபவங்களை என்னிடம் சொன்னார். அவற்றைத் தொகுத்துத் தருகின்றேன்.

பருத்தித்துறை பஸ் நிலையத்தில் பஸ்ஸை நிறுத்திவிட்டு, ட்ரைவருடன் டீ குடிக்கச் சென்றோம். தேனீர்க்கடையிலிருந்த வெள்ளை அப்பங்கள் சிரிசேனாவுக்குப் பசியை உண்டாக்கவே, 'ஐயா அப்பங்கொடுங்க' என்று கடைக்காரனிடம் சொல்ல, அவன் ஆறு அப்பங்களையும், மூன்று வாழைப்பழங்களையும் கொண்டு வந்து வைத்தானாம். சிரிசேனா இரண்டு அப்பங்களையும் ஒரு வாழைப்பழத்தையும் சாப்பிட்டுவிட்டு கணக்கைக் கேட்டாராம். கடைக்காரன் எழுபத்தி இரண்டு சதம் என்றானாம். 'என்ன கணக்கு?

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

எப்படி வரும் எழுபத்திரண்டு சதம்?' என்றாராம் என் நண்பர். அப்பங்கள் ஆறும் முப்பத்தாறு சதம், வாழைப்பழம் மூன்றும் இருபத்தினாலு சதம், டீக்குப் பன்னிரண்டு சதம் ஆக மொத்தம் எழுபத்திரண்டு சதம் என்றானாம் கடைக்காரன்.

அத்தனையும் சாப்பிடவில்லை. இரண்டு அப்பமும் ஒரு வாழைப்பழமும் தானே சாப்பிட்டது. எப்படி எல்லாத்துக்கும் கணக்குப் போடலாம் என்று வாதிட்டாராம் நண்பர் சிரிசேனா. 'அது கொழும்பிலை தான் சாப்பிட்டதுக்கு மாத்திரம் காசு கொடுத்தால் காணும். யாழ்ப்பாணமென்றால் சாப்பிட்டாலென்ன சாப்பிடாவிட்டாலென்ன கோப்பையில் வைத்த முழுச்சாப்பாட்டுக்கும் காசு கொடுக்க வேணும்' - என்று ட்ரைவர் கடைக்காரனுக்குச் சாதகமாக சொல்லிவிட்டார். சிரிசேன கடையிலிருந்து புறப்பட்டு பஸ்ஸில் வந்து ஏறினார்.

'எங்கு போறது?' - முன் சீட்டிலிருந்தவரிடம் கேட்டார் சிரிசேனா.

'ஓரிடத்துக்குப் போகையுக் கிளை எங்கை போறதெண்டே கேக்கிறது? ஏன் மேனை ஆக்களோடை என்ன மாதிரி கதைக்க வேணுமெண்டு தெரியாதே? காலத்தாலை முழுவியளமும் நல்லாயில்லை. எங்கை போறதெண்டு கேக்கிறியே!' முன் சீட்டிலிருந்தவர் முழுவியளம் சரியில்லையென்பதால் சிரிசேனாவை ஏச ஆரம்பித்தார்.

'எங்கு போறது?' - இரண்டாம் முறையாகக் கேட்டார். சிரிசேனா.

இடமாற்றம்

பேருந்தும்....ஒருக்காலும் எங்கை போறதெண்டு கேக்கப்படாது. துலைக்கே போறீங்கள்? எண்டு கேக்க வேணும்' - முன் சீட்டிலிருந்தவர் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் பண்பாட்டை சிரிசேனாவுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தார்.

'டுலைக்கு போறீங்க?' - சிரிசேனா கேட்டுக் கொண்டே டிக்கட் கொடுத்துவிட்டு , இரண்டாம் சீட்டுக்கு வந்து 'டுலைக்கு போறீங்க?' என்றார் சிரிசேனா.

'ஓம் தம்பி துலைக்குத்தான் போறம்' என்று சீட்டிலிருந்தவர் சொன்னார். சிரிசேனாவுக்குச் சிரிப்பு ஒரு பக்கம் கோபம் ஒரு பக்கம். 'டுலைக்கு... இடம் சொல்லுங்க' என்றார். 'பட்டினத்துக்கு இரண்டு திக்கற்று எழுது' இப்போதுதான் சரியான பதில் வந்தது.

பட்டினம் என்றால் யாழ்ப்பாணம் என்று சிரிசேனாவுக்குத் தெரியும். ஆனால் அடுத்தடுத்த சீற்றுகளில் இருந்தவர்கள் சொல்லிய இடங்களுக்கு எப்படி டிக்கட் எழுதுவதென்று தெரியவில்லை சிரிசேனாவுக்கு.

'டுலைக்கே போறது?' சிரிசேனா கேட்டதற்கு சிலர் சொல்லிய இடங்கள்.-

'உடையார் வீடு'

'வேதக் கோவிலுக்கு பிறகு வாற சந்தி'

'ஆனை தூக்கியடி'

'கனகரத்தினம் வீட்டடி'

'நொத்தாரிஸ்படலை'

'புறாப் பொறுக்கி ஆலடி'

'சங்கக் கடைக்கு அங்காலை வாற மரத்தடி'

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

இப்படியான இடங்களையும் தேடிப் பிடித்து எழுதியவுடன் சிரிசேனாவின் வேலை முடிந்து விடுமென்று நினைக்கிறீர்களா?

அது தான் இல்லை. ஆட்கள் இறங்க வேண்டிய இடங்களில் மணியை அடித்து ஆட்களை இறக்க வேண்டியதும் அவர் பொறுப்பு தானே!

‘உதிலை வாற பெரிய புளியடியிலை நிப்பாட்டு’ ஒரு கிழவி சிரிசேனாவுக்குச் சொல்ல, சிரிசேனா புளியமரம் எங்கே நிற்குது என்று பஸ் கண்ணாடிக்கூடாக எட்டிப் பார்த்தான். கிழவி குறிப்பிட்ட இடத்தில் பல புளியமரங்கள் இரண்டு கரையிலும் இருந்தன. அவற்றுள் எந்தப் புளியமரம் பெரிதாக இருக்கிறது என்று சிரிசேனா கண்டு பிடிப்பதற்குள் பஸ் புளியமரங்களைக் கடந்து அப்பால் போய் விட்டது.

‘எட, குறுக்காலை போவாங்கள் புளிய மரத்தடியிலை இறக்கச் சொன்னால்....எங்கை கொண்டு போறாங்கள்? இந்த வயது போன காலத்திலை என்னண்டு நடந்து போறது?’ கிழவி தன் வாய்க்கு வந்தபடி திட்டித்தீர்த்தாள்.

அந்தக் கிழவியைச் சமாதானப் படுத்தி இறக்குவதற்குள் போதும் போதும் என்றாகி விட்டது சிரிசேனாவுக்கு.

இன்னொருமுறை ஒரு கிழவி பிள்ளையார் கோவிலடிக்கு டிக்கட் எடுத்தாளாம். சிரிசேனாவுக்கு பிள்ளையார் கோவிலுக்கும் வைரவர் கோவிலுக்கும் வித்தியாசம் தெரியாமல் வைரவர் கோவிலில் இறக்கி விட்டுவிட்டார். கிழவி சிரிசேனாவைப் பற்றி

இடமாற்றம்

வைரவரிடமும் முறைப்பாடு செய்ததோடு, பத்திரிகை நிருபர்களிடமும் சிரிசேனாவைப் பற்றி சொல்லி விட்டாள். பிரயாணிகள் சிசேனாவிடம் கேட்கும் கேள்விகளுள் சில!

‘கைக்குள் பரியார் வீட்டை போறதெண்டால் ளங்கினை இறங்க வேணும்?’

‘நீ கலியாணம் முடிச்சிட்டியோ?’

‘இந்த பஸ்ஸிலை போனால் யாழ் தேவியைப் பிடிக்கலாமா?’

‘மட்டக்களப்பு வசு எத்தினை மணிக்கு’

‘சில்லாலைக்கு எந்த வசுவிலை ஏற வேணும்?’

‘நெல்லியடியிலை இறங்கி எம்.பி.யின்ர வீட்டை எந்த வழியாலை போக வேண்டும்?’

‘கந்தசாமி கோயில் பூசை எத்தினை மணிக்கு?’

‘பட்டினத்திலையிலிருந்து திருக்கணாமலைக்கு வசுவுக்கு எவ்வளவு காசு எடுப்பினம்?’

இத்தனை கேள்விகளுக்கும் பதில் சொல்வதோடு பல கரைச்சல்களை அனுபவித்தாலும் யாழ்ப்பாணத்திலேயே வேலை பார்க்க சிரிசேனா விரும்புகிறார். அதற்குரிய காரணத்தைக் கேட்டேன்.

‘இது என்ன? யாழ்ப்பாணத்திலை ஜாதி சாமானப் பணங்கல்லு இருக்குதானேங்! அது மிச்சங் டேஸ்ட்’ என்கிறார் சிரிசேனா.

(சிரிசேனா கற்பனைப் பாத்திரம்) - 1967

காதற் கடிதங்கள்

'அத்தான்! நானும் நீங்களும் காதாலால் ஒன்றாகிவிட்டோம். மேல் நாட்டுக்குப் போய் உங்கள் இதயத்தை எனக்கும், எனது இதயத்தை உங்களுக்கும் மாற்றிக் கொண்டால் என்ன?

காதலி எழுதிய கடிதத்தில் காணப்பட்ட பகுதி

அழகில் சீதையையும், அருங்கற்பில் கண்ணகியையும், ஆடலில் மாதவியையும், பாடலில் ஓளவையாரையும் ஒத்த என்னருமைக் காதலியே!

உனது கூந்தல் கார்மேகத்தைப் போன்றது. கண்கள் கடல் மீனைப் போன்றவை. மூக்கு கிளி மூக்குப் போன்றது. நீ அணியும் குளிர்ச்சிக் கண்ணாடியாற் தான் உலகம் மழையைப் பெறுகிறது. நீ வாயில் பூசியிருக்கும் லிப் ஸ்டிக் தான் உனக்கு முன்னால் வரும் வாகனங்களை நிறுத்துகிறது. சரசரவென்று இருக்கும் உனது அப்பளக் கன்னங்கள்தான் எனக்கு சோற்று நினைவை உண்டாக்குகிறது....'

இப்படித் தொடர்கிறது கலை வகுப்பு மாணவனின் காதல் கடிதம்.

'நைட்ரிக் அசிட்' போன்ற உன் நிறம் என்னை மயக்கி விட்டது. 'ரொச்சுலையிட் பல்ப்' போன்ற உன் உருவை S தில்லை நடராஜா

காதற் கடிதங்கள்

கண்களுக்குத்தான் எவ்வளவு 'பவர்'! இருக்கிறது! 'டேஸ்டியூப்' போன்ற உன் பளப்பளப்பான விரல்களை எந்த நேரமும் தடவிக் கொண்டிருக்க வேண்டும் போலத் தெரிகிறது. வாயுச் சாடி போன்ற உன் கழுத்தில் இருக்கும் நெக்லஸ் நல்ல வடிவு. நிலக்கரிக்குவியலில் நெருப்பு எரிவது போல உனது கறுத்தத் தலையைச் சிவப்பு ரிபன் அலங்கரிக்கும் அழகே அழகு. மொத்தத்தில் நீ ஒரு விஞ்ஞான ஆய்வுகூடம்.

கசிலாவைப் போல் இனிய குரல் படைத்த இனிமைக் காதலியே!

ஜெயலலிதாவை விட உனது சொக்கு ரொம்ப அழகு, கவர்ச்சி நடிகை விஜயாவைப் போல உனக்கும் அழகிய பற்களுண்டு. ராஜஸ்ரீயின் சொண்டு - பாரதியின் கண்கள் - ராதிகாவின் மூக்கு. - நாட்டியப் பேரொளி பத் மினியின் நெற்றி - புதுமுகம் லலிதாவின் தலையலங்காரம் - நடிகையர் திலகம் சாவித்திரியின் நாடி - இத்தனையும் ஒருங்கமைந்த உன் முகம் என் மனதில் காதல் போதையை உண்டாக்கி விட்டது.

சினிமாப் பைத்தியம் எழுதிய கடித்ததிலிருந்து எடுத்தது.

சந்தையில் காய்கறி விற்கும் கந்தையா, கீரை விற்கும் செல்லாச்சிக்கு எழுதிய கடதாசி -

'எனக்குப் பிரியமான செல்லாச்சியே'

நான் உன்னை நேசிக்கிறேன். சந்தையிலை கீரைக் கடகத்தோடை உன்னைக் கண்ட பிறகுதான் காதலைப் பற்றி யோசிச்சன். உடனேயே கடதாசி எழுதுகிறன்.

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

தக்காளிப் பழம் போன்ற கன்னமும், தேங்காய்த்
தும்பு போன்ற தலைமயிரும், நாவல் பழம் போன்ற
கறுத்தக் கண்ணும், புடலங்காய் போன்ற கையளும்,
கீரைக்கட்டுப் போலை குடும்பிக் கட்டும் வெண்டிக்
காயைப் போலை கூரான மூக்கும், பிலாப் பழச்சுளை
போல வாயும்....

இவையெல்லாம்..... எனக்கு..... எழுத வெக்கமாய்க்
கிடக்கு.....

உன்ர கையெழுத்தைப் பாக்க நல்ல ஆசையாய்
இருக்கு ஆரிடமாவது கேட்டு ஒரு கடதாசி எழுது.

- காதலன் கந்தையா -

ஈழத்திலிருந்து புறப்பட்ட விண்வெளிக்கப்பல்

கடந்த சில வாரங்களாக உலகத்தின் மூலை முடுக்குக்கள் எல்லாம் விண்வெளி பயணத்தைப் பற்றியே பேச்சாக இருந்தது. பத்திரிகைகளிலும் அநேக பக்கங்கள் “அப்பலோ - II பற்றிய செய்திகளால் நிறைக்கப்பட்டிருந்தன. வானொலியிலும் விண்வெளியாத்திரையைப் பற்றிய விடயங்களுக்கே முதலிடம் கொடுக்கப்பட்டது. பத்திரிகைகள் மூலமாகவும் வானொலி வாயிலாகவும் செய்திகளை அறிந்த ஈழத்து இளைஞர்களில் சிலருக்கு தாமும் ஒரு விண்வெளிப் பயணத்தை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆசை உண்டாகியது. ஆசையினால் அவர்கள் எடுத்த முயற்சிகளையும் உருவாக்கிய திட்டங்களையும் பெற்ற வெற்றிகளையும் சுருக்கமாக விபரிப்பதே இக் கற்பனைக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

விண்வெளிப் பயணம் செய்வதற்கு விரும்பிய பலரில் - தகுதிவாய்ந்தவர்களாக திருவாளர்கள் வைத்திலிங்கம் பொன்னம்பலம், ஆதிமூலம் ஆகியோர் தெரிவு செய்யப்பட்டார்கள். நமது விண்வெளி வீரர்கள் மூவரும் வானவெளியில் எதுவித பிரயாணங்களையும் மேற்கொள்ளாத போதும், இ.போ.ச பஸ் வண்டிகளில் இடைவிடாது பல முறை பயணம் செய்த காரணத்தால்-

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

இவர்கள் மூவரையும் விண்வெளிப் பயணத்துக்கு ஏற்றவர்களென நமது இளைஞர் குழு தெரிந்து எடுத்தது. விண்வெளிக்கப்பலுக்கு என்ன பெயர் வைக்கலாம் என்பது பெரும் பிரச்சினையாக இருந்தது. தமிழார்வமிக்க இளைஞர்கள் சிலர் தமிழ்ப்பெயர்தான் வைக்க வேண்டும் என்றார்கள். ஓரளவுக்கு மேல் நாட்டு நாகரீகத்தைத் தழுவிக்கொண்ட சிலர் ஆங்கிலப் பெயர் சூட்டுவதே அழகானது என்று அபிப்பிராயம் தெரிவித்தனர். மற்றும் சிலர் எம்.ஜி.ஆர், சிவாஜி, ஜெமினி, ஜெய்சங்கர் முதலிய சினிமா நடிகர்களில் எவராவது ஒருவர் பெயரை வைக்கலாம் என்றனர். பெயர் வைக்கும் பெரிய பிரச்சினைக்கு முடிவுக் காண முயன்று ஆராய்ச்சியாலர்களுடன் தொலைபேசி மூலம் தொடர்பு கொண்ட போது-

‘அப்பலோ’ என்பது சக்தி வாய்ந்த ஒரு கிரேக்கக் கடவுளின் பெயராகும். என்று அமெரிக்கா அறிவித்தனர்.

‘அப்படியானால் எங்கள் தெய்வங்களின் பெயரில் ஏதாவது ஒன்றை விண்வெளிக் கப்பலுக்கு வைப்போம்’ என்ற எண்ணத்துடன் இளைஞர் குழு கூடியது.

சிவபெருமான், முருகன், பிள்ளையார், கிருஷ்ணர் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பெயரைச் சொன்னார்கள்.

விண்வெளிப் பயணத்தின் போது தாய்க் கலத்தை இயக்கவிருந்த திரு. ஆதிமூலம் (மைக்கல் கொலின்சுக்குப் பதிலாக) எழுந்து ‘அப்பலோ’ என்பது சக்தி வாய்ந்த கடவுளின் பெயராகும். ஆகவே நாமும் ஒரு பயங்கரக் கடவுளின் பெயரை வைக்கலாம். முனிஸ்வரர் என்ற பெயரை வைத்தால் நல்லது’ என்றார்.

ஈழத்திலிருந்து புறப்பட்ட விண்வெளிக்கப்பல்

சந்திரனில் முதல் முதல் கால் வைப்பதற்காக இருந்த திரு. பொன்னம்பலம் (அக்டிங் ஆம்ஸ்ரோங்) ஆதிமூலத்தில் முனீஸ்வரர் - வைரவர் முதலியவர்களால் லாம் பயங்கரமானவரல்ல... முறிகண்டிப் பிள்ளையார் தான் கொஞ்சம் பொல்லாதவர். தனக்கு முன்னால் போய்வரும் கார், லொறி முதலிய வாகனங்கள் தனது இடத்தைத் தாண்டும் போது நிறுத்தாமல் போனால் வாகனங்களுக்குச் சேதம் விளைவிப்பார். எனவே 'முறிகண்டிப் பிள்ளையார் - 1' என்று எங்கள் விண்வெளிக் கலத்தை அழைக்கலாம் என்றார்.

பெயர் கூட்டும் வைபவம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் போது விண்வெளிக்குச் செல்ல இருந்தவர்களில் ஒருவரான திரு வைத்திலிங்கம் வந்தார். கறி வாங்குவதற்காக காசு பெற்றுச் செல்லவந்த திருமதி வைத்திலிங்கம், தான் வந்த காரியத்தை மறந்து, 'ஆண்டெய்வங்களின் பெயர்தான் நல்லாக இருக்கும். முதல் முதல் ஒரு பெண் பிரதமரை உருவாக்கின நாடு இலங்கை தான். எனவே இலங்கையிலிருந்து முதல் முதல் பறக்கும் றொக்கெட்டுக்கு பெண் தெய்வங்களில் ஒன்றான காளியின் பெயரை வைக்கலாம். 'காளியம்மன்-1' என்பதே நல்ல பெயர் என்றார்.

அதுவரையில் மௌனம் சாதித்த திரு. வைத்திலிங்கம் சொன்னார், 'எல்லாக் கடவுளையும் விட மருதடியிலை இருக்கிற வீரபத்திரர் தான் சரியான பயங்கரமான ஆள். ஆனபடியால் 'மருதடி வீரபத்திரர்' என்ற பெயரை வைப்போம். வேண்டுமானால் மிஸ்டர் பொன்னம்பலத்தின் விருப்பப்படி முறிகண்டிப் பிள்ளை

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

யாருக்கு மரியாதை செய்யலாம். எப்படியென்று கேட்டால் - நாங்கள் முறிகண்டிக்கு மேலாள் போகும் போது கியரை மாத்தி கொஞ்சம் சிலோ பண்ணி மரியாதை செய்யலாம்.

வைத்திலிங்கத்தின் விருப்பம் நிறைவேறியது. விண்வெளிக் கப்பலுக்கு 'மருதடி வீரபத்திரர் - 1' என்று பெயரிடப்பட்டது.

'இலங்கையிலேயே நுவரெலியா தான் மிகவும் உயரமான இடம் சந்திரனுக்கும் நுவரெலியாவுக்கு முள்ள தூரம் குறைவு.

ஆகவே அங்கேயிருந்து மருதடி வீரபத்திரரை அனுப்பலாம்' இப்படி ஆதிமூலம் சொன்னதை மற்றவர்களும் வரவேற்றனர்.

சந்திர மண்டலத்திலிருந்து திரும்பி வரும் போது அமெரிக்க வீரர்கள் கடலில் விழுந்தது போல நாமும் விழுவதானால் இந்து சமுத்திரத்தில்தான் விழ வேண்டும். அது பெரிய சமுத்திரம். நாங்கள் விழற இடத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியாது. எனவே மகாவலி கங்கையில் இறங்குவோம்' என்று பொன்னம்பலம் சொல்லி முடிப்பதற்குள்ளாக, 'மச்சான் உனக்கு மூளையிருக்கு மூளையிருக்கு' என்று வைத்திலிங்கமும் ஆதிமூலமும் கத்தினார்கள்.

நுவரெலியாவிலிருந்து 'மருதடி' வீரபத்திரரை' அனுப்புவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்வதில் இளைஞர் குழு இரவும் பகலும் உழைத்தது.

ஈழத்திலிருந்து புறப்பட்ட விண்வெளிக்கப்பல் விண்வெளியில் செல்லும் போது பாதுகாப்பாக இருப்பதற்காக கூப்பனுக்குக் கிடைக்கும் சீத்தைத் துணிகளில் விஷேட உடைகள் தைக்கப்பட்டன. சாப்பிடுவதற்காக நவீன ஹோட்டல் ஒன்று சோறு முருங்கைக்காய்க் கறி, இட்டிலி, தோசை இடியப்பம், முதலியவற்றை மாத்திரைகளாகத் தயாரித்தது.

'அப்பலோ - 1' அமைப்பு முறையைப் போலவே 'மருதடி வீரபத்திரர்-1' அமைக்கப்பட்டது. அதாவது தாய்க் கலம் - சந்திரக் கலம் என்ற இரண்டையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து விண்வெளிக்கு அனுப்புதல், சந்திரனிலிருந்து - பொன்னம்பலமும் வைத்திலிங்கமும் சிறு வாயிலினுடாக நுழைந்து சந்திரக்கலத்தைப் பிரித்துக் கொண்டு சந்திர மண்டலத்தில் இறக்குதல், திரு. பொன்னம்பலம் சந்திரக்கலத்தின் கயிறு வழியாக ஏணி தயார் செய்வதற்குப் போதியளவு நேரம் கிடைக்காததால் ஒரு கயிற்றைக் கட்டியிருந்தார்கள்) சந்திரனில் காலை பதினொரு மணியளவில் (அமெரிக்கர் கணித்தது போல 11.12 மணி 1.47 மணி என்பது தமிழர்களின் பண்பாட்டுக்கு ஒத்துவராததால் பதினொரு மணியளவில் என்று நேரம் குறிப்பிடப்பட்டது. வலது காலை வைத்தால், நிலமை சரியாக இருந்தால் வைத்திலிங்கமும் இறங்கி மண், கற்பாறைகள் முதலியவற்றைச் சேர்த்துக்கொண்டு மீண்டும் சந்திரக்கலத்தில் ஏறி தாய்க் கப்பலை வந்தடைந்து - பூமியை நோக்கி பயணத்தை ஆரம்பித்து மகாவலி கங்கையில் விழுதல், தாய்க் கப்பலை இயக்கும் பொறுப்பு திரு. ஆதிமூலத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

ஒரு போயாவன்று திட்டமிட்டபடி நுவரெலியா நகர மண்டபத்துக்குப் பின்னாலுள்ள விளையாட்டுத் திடலில் 'மருதடி வீரபத்திரர்' வான்வெளிக்குச் செல்லும் காட்சியைக் காண்பதற்காகப் பலர் கூடியிருந்தனர்.

சரவண முத்துச் சாத்திரியார் கணித்த நேரத்தில் மருதடி வீரபத்திரர் புறப்படத் தயாரானபோது, 'போகாதே போகாதே என் கணவா' என்று பாடத் தொடங்கி விட்டார் திருமதி பொன்னம்பலம். திருமதி பொன்னம்பலத்தைச் சமாளிப்பதற்குள் திருமதி வைத்தியலிங்கம், திருமதி ஆதிமூலம் ஆகியோருக்குப் போதும் போதுமென்றாகி விட்டது.

வான்வெளி வீரர்களுக்கு உற்சாகமளிக்க ஒலி பெருக்கியில் இசைத் தட்டுக்களைப் பாடவைத்தார்கள். 'நிலவே என்னிடம் நெருங்காதே. நீ இருக்கும் இடத்தில் நான் இல்லையே!' என்ற பாட்டை முதலில் ஒலி பரப்பியதும் அர்த்தம் தெரிந்த ஒருவர் அதை நிறுத்தச் சொல்லி வேறு நல்ல பாடல்களைப் போடச் சொன்னார்.

ஒருவாறாக 'மருதடி வீரபத்திரர் - 1' பொன்னம்பலம், வைத்திலிங்கம், ஆதிமூலம் ஆகியோரை சுமந்து கொண்டு வான்வெளியில் மிக மிக வேகமாகப் பறக்கத் தொடங்கியது. இவர்கள் மூவருக்கும் நுவரெலியாவிலிருந்த கட்டுபாட்டு நிலையத்துக்கு மிடையே டெலிபோன் டெலிவிஷன் தொடர்பு இருந்தது.

இரவு எட்டு மணியிருக்கும் மருதடி வீரபத்திரரிலிருந்து கட்டுப்பாட்டு நிலைய அதிகாரியோடு பொன்னம்பலம் பேசுகின்றார். 'ஹலோ.... சேர் இன்றைய கலண்டரை

ஈழத்திலிருந்து புறப்பட்ட விண்வெளிக்கப்பல் ஒருக்கால் பாருங்கோ. என்ன போயாவா? அமாவாசையா.... பருவமா? அட்டமிநவமியா?

‘அதைப் பற்றியொன்றும் நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம்’ கட்டுப்பாட்டதிகாரி சொன்னார்.

இல்லை சேர் எவ்வளவோ தூரம் வந்துவிட்டோம். இன்னும் சந்திரனைக் காணவில்லை. அமாவாசை நாளென்றால் சந்திரன் இருக்காது தானே!.... அதுதான் கேட்டனாங்கள். அமாவாசையெண்டால் பூமிக்குத் திரும்பி வருவம். ஒரு பௌர்ணமி நாளாகப் பார்த்துப் போவம்’. - இப்படி வைத்திலிங்கம் சொன்னதைக் கேட்டு கட்டுப்பாட்டு நிலைய அதிகாரி சிரித்தார்.

‘அமாவாசையெண்டால் பூமியிலை இருக்கிற ஆக்களுக்குத் தான் சந்திரன் தெரியாது. நீங்கள் இன்னும் மூன்று மணித்தியாலம் பிரயாணம் செய்தால் சந்திரன் தெரியும்’ என்றார் கட்டுப்பாட்டு அதிகாரி.

காலை பதினொரு மணிக்கு சந்திரனில் இறங்கத்திட்டமிட்டவர்கள் - இரவு பதினொரு மணிக்கு சந்திரனிலிருந்து எழுபது மைல் தூரத்தில் வட்டமிடத் தொடங்கினார்கள்.

பொன்னம்பலமும் வைத்திலிங்கமும் தாய்க்கலத்திலிருந்து சந்திரக் கலத்தைப் பிரித்துக் கொண்டு செல்லலாம்’ என்று கட்டுப்பாட்டு நிலையம் அறிவித்ததும் - தாய்க்கலத்தை இயக்க வேண்டிய ஆதிமூலம் அழித் தொடங்கிவிட்டார்.

‘மச்சான் எனக்குப் பயமாயிருக்கு. என்னைத் தனிய விட்டிட்டுப் போகாதேயுங்கோ. நீங்கள் சந்திரனிலை

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

இறங்கி திரும்பி வருமட்டும் என்னாலை தனியாக இருக்க முடியாது.....' இருக்க முடியாது.....' ஆதிமூலம் அழுதுக்கொண்டே சொன்னார்.

சரியடா... ஆதி அழாதே இந்தா கன்டோஸ் மில்க் சொக்கலேற். இதைச் சாப்பிடு' - என்றபடி பொன்னம் பலம் ஒரு பெட்டி கன்டோஸ் சொக்கலேற்றைக் கொடுத்தார். ஆதிமூலம் அதை உடைத்துச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது - பொன்னம்பலமும் வைத்தி லிங்கமும் தாய்க்கலத்திலிருந்து சந்திரக்கலத்தைப் பிரித்துக் கொண்டு சென்றார்கள்.

சரி....சரி.... என்னை விட்டிட்டுப் போட்டாங்கள். இவங்களுக்குச் சாப்பிட ஒன்னும் வைக்கக் கூடாது' என்று எண்ணிய ஆதிமூலம் தாய்க்கலத்திலிருந்த சாப்பாடு முழுவதையும் சாப்பிட்டு முடிக்கும் வேளையில் இறங்கினார்.

பொன்னம்பலத்தையும் வைத்தியலிங்கத்தையும் சுமந்துச் சென்ற 'நிலாக்கலம்' சந்திரனின் மேற்பரப்பில் இறங்கியதும் பொன்னம்பலம் ஜன்னலால் வெளியே எட்டிப் பார்த்தார்.

பொன்னம்பலம் ஆரும் பெட்டையல் போறாளுகளோ எண்டு பார்? சந்திரமண்டலம் சென்ற போதும் மனதில் அதே எண்ணம்தான் வைத்திலிங்கத்திற்கு.

'மச்சான் வைத்தி - நீ முதல் இறங்கு.... நான் பிறகு இறங்கிறன்,' சந்திரனில் கால் வைக்கப் பயந்த பொன்னம்பலம் முதலில் வைத்திலிங்கத்தை இறக்கிவிட முயன்றார். வைத்திலிங்கமும் பயத்தினால் 'பொன்னம்

ஈழத்திலிருந்து புறப்பட்ட விண்வெளிக்கப்பல் பலம் நீ முதலில் இறங்கப்பா. நான் பிறகு இறங்கிறேன் என்றார்.

‘உனக்கும் பயமாயிருக்கு.... எனக்கும் பயமாயிருக்கு. இப்படியே பூமிக்குப் போயிட்டு அங்கே எங்கேயாவது நூறு இறாத்தல் மண் எடுத்துக் கொண்டு போய் சந்திரனில் எடுத்ததென்று காட்டுவம்,’ பொன்னம்பலம் சொன்னது டெலிவிஷன் மூலமாகக் கட்டுப்பாட்டு அதிகாரிக்குக் கேட்டுவிட்டது. அவர் பேசுகின்றார். ‘பொன்னம்பலம் அன்ட் வைத்திலிங்கம் நீங்கள் என்ன செய்தாலும் டெலிவிஷன் மூலம் தெரியும். மக்களை ஏமாற்ற முடியாது. நீங்கள் பயப்படாமல் இறங்குங்கோ.....’

சந்திரக்கலத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த கயிற்றின் வழியாக பொன்னம்பலம் இறங்கிக் கொண்டிருந்த போது ‘இறங்க வேண்டாம். இப்போது இறங்க வேண்டாம்’ - என்று கட்டுப்பாட்டு நிலையத்திலிருந்த சாத்திரி சரவணமுத்து கத்தினார். ‘பொன்னம்பலம் பொறுத்துக்கொள். இராகு காலம் முடியிறதுக்கு இன்னும் ஐஞ்சு நிமிஷம் இருக்கு. அதுக்குப் பிறகுதான் இறங்க வேணும்.’

-என்ன செய்வது! சிறு வயதிலிருந்தே சாத்திரத்தில் ஊறி வளர்ந்தவர்களாயிற்றே! ஐந்து நிமிடம் சென்றப் பின்புதான் பொன்னம்பலம் சந்திரனில் இறங்கினார்.

பூமியிலிருந்து கொண்டு சென்ற சாக்கில் மண் ணையும் கல்லையும் மண்வெட்டியால் அள்ளி நிரப்பினார் பொன்னம்பலம்.

‘வைத்தி! நீ என்ன பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய். கீழே இறங்கி வா....’ என்றார் பொன்னம்பலம்.

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

'நிலாக் கலத்' தைவிட்டு சந்திரனில் கீழே இறங்கிய வைத்திலிங்கம், 'ஒரு சிகரெட் அடித்தால் தான் வேலை செய்யலாம்' என்றவாரே சிகரெட்டைப் பற்ற வைக்க முயன்றார். மூன்று நிமிடங்களுக்குப் பிறகுதான் சிகரெட்டைப் பற்ற வைக்க முடிந்தது.

'சீ...யானைப் பெட்டியைக் கொண்டு வரவில்லை. இது வேறே ஏதோ கூடாத பெட்டி' சிகரெட்டை ஊதிக் கொண்டே மண் வெட்டியைத் தூக்கினார் வைத்திலிங்கம்.

'வைத்தி! அந்த நெருப்புப் பெட்டியை ஒருக்கால் தாரும்' - பொன்னம்பலம் நெருப்புப் பெட்டியைக் கேட்டார்.

'பொன்... நீதான் சிகரெட் குடிக்கிறதில்லையே... பிறகு ஏன்?' எனக் கேட்டார் வைத்திலிங்கம்.

'காதுக்குள்ளை ஏதோ கடிக்கிற மாதிரிக் கிடக்கு,' சொல்லியபடியே வைத்திலிங்கத்திடம் இருந்த நெருப்புப் பெட்டியை வாங்கி அதிலிருந்த கடைசிக் குச்சை எடுத்துக் காது குடைந்து ஊத்தை எடுத்தார்.

'ஹலோ...மிஸிஸ் பொன்னம்பலமும், மிஸிஸ் வைத்திலிங்கமும் உங்களோடு கதைக்க விரும்புகிறார்கள்' என்றபடியே கட்டுப்பாட்டு நிலைய அதிகாரி, சந்திரனுக்கும் பூமிக்குமிடையே டெலிபோன் இணைப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார்.

அவர்களுக்கிடையே நடந்த உரையாடல் - திருமதி பொன்னம்பலம் 'நீங்க இப்ப என்ன செய்றீங்கள்?'

ஈழத்திலிருந்து புறப்பட்ட விண்வெளிக்கப்பல்

திரு பொன்னம்பலம் 'இங்கே கொக்கோ நிறமான மண்ணைச் சேகரித்துக் கொண்டு இருக்கிறேன். உனது நினைவுச் சின்னமாக நீ உடுத்துக் குளிச்ச சாறி - பாவிச்ச வெறும் லிப்ஸ்டிக் கவர், கியூடெக்ஸ் போத்தில், கூர் இல்லா ஐபிரோ பென்சில் எல்லாம் சந்திரனிலை வைச்சிருக்கன்.'

திருமதி பொன்னம்பலம் 'தாங்கியூ டார்லிங்' சந்திரனிலை தங்கம் இருக்கெண்டு ஒரு புத்தகத்திலை படிச்சனான். இருந்தால் நிறைய எடுத்துக் கொண்டு வாங்கோ. புதுப் புதுப் பெற்றனிலை நகைசெய்யலாம்'.

திருமதி பொன்னம்பலத்திடமிருந்து ரிசீவரை திருமதி வைத்திலிங்கம் வாங்கினார்.

திருமதி வைத்திலிங்கம்:

'நான் மிஸ்ஸிஸ் வைத்திலிங்கம்.....'

திரு வைத்திலிங்கம் 'நான் தான் டார்லிங் என்ன வேணும்?' திருமதி வைத்திலிங்கம்:

'இஞ்சாருங்கோ.....அமெரிக்கன் பாஷனிலை ஒரு வீடுகட்ட வேணுமெண்டு ஐடியா போட்டு வைச்சிருக்கன். சந்திர மண்டலத்திலை நிறைய கல்லு இருக்குதாம். எடுத்து எறியுங்கோ நான் கச பிடிப்பன்'.

'இப்போது கொழும்பில் இருந்து வந்த பிரபல வியாபாரி செல்லத்துரை உங்களோடு பேசுவார்'- கட்டுப்பாட்டு நிலையத்தினுடைய அதிகாரி பொன்னம்பலத்தையும் செல்லத்துரையையும் 'தொலைபேசி மூலம் சேர்த்து வைத்தார்'.

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

செல்லத்துரை 'மிஸ்டர் பொன்னம்பலம் சந்திரனிலை கொக்கோ நிற மண் இருக்கெண்டு சொன்னீங்கள் முடிஞ்ச அளவிலை அதை எடுத்துக் கொண்டு வாங்கோ. அதுக்கு நான் சல்லி தாறன்.....'

பொன்னம்பலம் 'ஏன் உங்களுக்கு கொக்கோ நிற மண்?'

செல்லத்துரை 'இல்லை கொக்கோ பவுடரோடை மண்ணையும் கலந்து விற்கலாம்.'

கடமைகளை முடித்துக்கொண்ட பொன்னம்பலமும், வைத்திலிங்கமும் 'நிலாக்கலத்தில் ஏறினார்கள்.

'சரி.....சந்திரக்கலத்தின் கீழே நீண்டிருக்கும் திரியைக் கொளுத்தினால் சந்திரக் கலம் மேலே எழும்பும்' - கட்டுப்பாட்டு நிலைய அறிவித்தல்.

'பொன்னம்பலம் அந்தத் திரியைக் கொளுத்த நெருப்புப் பெட்டியில்லை'. வைத்திலிங்கத்தின் ஏக்கம்.

'வைத்தி! நீ தான் சிகரெட் குடிச்ச நெருப்புப் பெட்டியை முடிச்சது' பொன்னம்பலத்தின் ஏச்சு.

'இருந்தக் கடைசிக் குச்சை காது குடைய எண்டு வாங்கி எறிஞ்சு போட்டாய்' வைத்திலிங்கத்தின் குற்றச்சாட்டு.

திடீரென்று பொன்னம்பலத்தின் மூளை வேலை செய்தது. சந்திரக் கலத்தை விட்டிறங்கி மண் எடுத்த இடத்திற்குச் சென்றார். வைத்திலிங்கம் குடித்துவிட்டு எறிந்த குறைச் சிகரெட்டை எடுத்து வந்து அதிலிருந்து நெருப்பின் மூலம் திரியைக் கொளுத்தினார்.

ஈழத்திலிருந்து புறப்பட்ட விண்வெளிக்கப்பல்

புகைத்துவிட்டு சிறிதளவு சிகரட் மிச்சம் வைத்ததற்காக வைத்திலிங்கத்தை கட்டுப்பாட்டு அதிகாரி டெலிவிஷன் மூலம் பாராட்டியதோடு, கீழே வந்து இறங்கியதும் கை குலுக்குவதாகச் சொன்னார்.

எலி வாணம் போல 'புஸ்.....' என்ற ஓசையுடன் புறப்பட்டுச் சென்ற 'சந்திரக்கலத்தை தாய்க்கலத்துடன் இணைக்கவிடாது ஆதிமூலம் தடுத்தார்

'மச்சான்! சிலோனுக்குப் போனதும் உன்னை ஒரு தமிழ்ப்படத்துக்கு கூட்டிக் கொண்டு போறன்' என்று பொன்னம்பலம் சத்தியம் செய்து கொடுத்ததும் ஆதிமூலத்தின் மனம் இளகியது. தாய்க்கலமும் 'சந்திரக்கலமும் 'சந்திரக்கல' மும் இணைந்தது.

பொன்னம்பலமும் வைத்திலிங்கமும் 'சந்திரகலத்' தில் இருந்து தாய்க் கலத்துக்குள் நுழைந்ததும் 'சந்திரக்கலத்' தை கழற்றி விட்டு தாய்க்கலத்தை நுவரெலியாவை நோக்கி விரைவாகச் செலுத்தினார்.

பொன்னம்பலமும் வைத்தியலிங்கமும் களைப்பினால் உறங்கி விட்டனர். ஆதிமூலம் கப்பலை இயக்கிக் கொண்டிருந்தார் மகாவலி கங்கையில் இறங்க வேண்டுமென்பதே திட்டம். இவர்களை வரவேற்பதற்குத் தயாராக பெரிய சன சமுத்திரமே திரண்டிருந்தது.

ஆதிமூலம் பூமிசாத்திரம், சரித்திரம் சரியாகப் படிக்கவில்லை. அதனால் அவருக்கு மகாவலி கங்கை எது களனி கங்கை எது என்ற விவரங்கள் தெரியாது.

'மருதடி வீரபத்திரர்' களனி கங்கைக்கு மேலால் பறந்து கொண்டிருக்கும் போது தற்செயலாக ஆதிமூலம்

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

கீழே குனிந்து பூமியைப் பார்த்தார். இதுதான் மகாவலி காங்கையாயிருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் 'மருதடி வீரபத்திரர் - 1' என்னும் முதலாவது விண்வெளிக் கப்பலை களனி காங்கையில் இறக்கினார். ஏதோ நல்ல காலமாக மீனவர்களால் விண்வெளி வீரர்கள் மூவரும் காப்பாற்றப்பட்டு கரை சேர்ந்தனர்.

'இனி என்ன செய்வம். இங்கேயிருந்து பஸ்ஸிலை போவம்' என்றார் வைத்திலிங்கம்.

'அது சரி..... சந்திரமண்டலத்திலிருந்து கொக்கோ நிறமண் எடுத்தீர்களாமே! எங்கே?' என்று ஆதிமூலம் கேட்டதும், பொன்னம் பலமும் வைத்திலிங்கமும் ஒருவரை ஒருவர் விழிகள் பிதுங்கிப் பார்த்தாங்கள்.

'அடடே அது சந்திரக் கலத் திலை வைத்துவிட்டு எடுக்க மறந்துப் போனோம். இறங்கிற அவசரத்திலை அதைக் கவனிக்கவில்லை' பொன்னம்பலம் சமளித்தார்.

'சந்திரக் கலம் மேலேதான் சுற்றிக் கொண்டிருக்கும். நவம்பர் மாதம் போய் எடுத்து வரலாம்' எனச் சொல்லி மனம் மகிழ்ந்தார் வைத்திலிங்கம்.

'முதல் நூவரெலியாவுக்குப் போவோம்' என்றவாறு மூவரும் ஒரு பஸ் ஹோட்டிங் பிளேசில் வந்து நின்றனர்.

(கட்டுரை எழுதி முடிக்கும் வரையில் பஸ் வந்து அவர்களை ஏற்றிக் கொண்டு சென்றதாகத் தெரிய வில்லை)

1969 இல் அமெரிக்கா அப்பலோ ii விண்வெளிக் கலத்தை அனுப்பிய போது எழுதப்பட்டு 'ராதா' வில் பிரசுரமானது.

கல்யாணம் முடித்துப் பார்!

ஐந்நூறு ரூபா பெறுமதியான நகைப்பெட்டி என்பது ரூபா பெறுமதியான நைலக்ஸ் சாறி, நிம்மதியற்ற மனம் இவற்றோடு செட்டியார் தெருவில் நடந்துக் கொண்டிருந்தேன். திடீரென எனது சட்டையை யாரோ பிடித்திழுத்ததால் திடுக்கிட்டு, வழிப்பறிக்காரனோ?' என்ற பயத்தினால் 'ஐயோ' என்று கத்துவதற்கு வாயெடுத்தப்போது-

'ஹலோ நடா ஹவ் ஆர் யூ?' என்று கேட்டுக் கொண்டே என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தான் றொபேட்.

'நீங்களா.....? நல்ல வேளை. நான் பயந்து போனேன்.

'பயந்துப்போனீரோ.....! அப்ப வாரும் டீ குடிப்பம்' என்று ஒரு தேநீர் கடைக்கு அழைத்துச் சென்றான் றொபேட்.

'இரண்டு டீ வடிவாகக் கப்பிலை போட்டுக் கொண்டு வா' சப்ளையருக்கு ஓடர் கொடுத்துவிட்டு, 'நடா, டீ வர அரைமணித்தியாலம் ஆகும். அதுவரைக்கும் ஏதாவது கதைப்பம்' என்றான் றொபேட்.

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

நான் ஒன்றும் பேசவில்லை. திரும்பவும் றொபேட்தான் கதைக்க ஆரம்பித்தான். 'நடா, உதென்ன சாரி போலையிருக்கு?'

'மாமியும் மிஸிஸ்ஸும் வெசாக் பார்க்க யாழ்ப்பாணத்திலையிருந்து வந்தவை. இன்னும் போகயில்லை' நானும் கதைக்க ஆரம்பித்தேன்.

'அவை வெசாக் பார்த்திட்டு இரண்டொரு நாளிலை போயிடுவினமெண்டு சொன்னீர். இன்னும் போகயில்லையோ?' றொபேட்கேட்டான்.

'அவையளும் ஏதோ ஐடியாவிலைதான் வந்திருக்க வேணுமெண்டு நினைக்கிறன். நான் இருக்கிற போடிங்கிலை பொம்பிளையாக்கள் இருக்க வசதி இல்லையெண்டபடியால் - சரோ அக்கா ஆக்களோடை புளுமெண்டல் பிளட்சிலை இருக்கிறதுக்கு ஒழுங்கு செய்தன். பிறகென்ன..... இரண்டு மூன்று நாளைக்குள்ளை மாமியும் மிஸிஸ்ஸும் சரோ அக்கா ஆக்களோடை நல்ல சிநேகிதமாயிட்டினம்.....' நான் கதையளந்து கொண்டிருந்தேன்.

'எப்படியாம் வெசாக்?' பிடிச்சுக் கொண்டுதாமோ? பந்தல் எல்லாம் கூட்டிக் கொண்டு போய் காட்டினீரோ?' றொபேட்கதையை வேறு பக்கம் திருப்பினான்.

'மாமிக்கு வெசாக் பந்தலை விட சரோ அக்கா போட்டிருந்த காப்புதான் நல்லாப் பிடிச்சுக் கொண்டுதாம். கொழும்புக்கு வந்த மற்ற நாள் என்னை ரகசியமாகக் கூப்பிட்டு 'அவள் சரோவினர்ர கையைப் பார்த்தியோ?' என்று கேட்டா. 'மாமி நான் என்ன சாத்திரியாரே.....சரோ

கல்யாணம் முடித்துப் பார்
அக்காவின்ர கையைப் பார்க்க' எண்டு மாமியைக்
கேட்டன்.'

சப்ளையர் கொண்டு வந்த தேநீரைக் கூடக்
கவனியாது, 'வலு இன்ரஸ்டாகப் போகுது. சொல்லு...
சொல்லு.' மிகுதிக் கதையையும் கேட்கத் துடித்தான்
றொபேட். அவன் ஆவலைப் பூர்த்தி செய்வதற்காகக்
கதையைத் தொடர்ந்தேன்.

'உனக்கு எங்கைப் போனாலும் பகிடிதான். சரோ
நல்ல வடிவான பற்றனிலை காப்பு ஒரு சோடி
போட்டிருக்கிறாள். கொழும்பிலைதானாம் செய்தவ.
இதையும் அழிச்சு அப்பிடி ஒரு சோடி செய்விச்சுத் தா...'
எண்டு சொல்லிக் கொண்டு மாமி தான் போட்டிருந்த
காப்பைக் கழட்டி என்னுடைய கையிலை தந்திட்டா.

'மாமி! இஞ்சை செய்யச் சொல்லிக் குடுத்தால்
கனநாள் போகும். ஊரிலை பாப்பம்' எண்டு ஒருமாதிரிச்
சமாளிக்க பார்த்தன். உடனே மாமி, 'இல்லைத் தம்பி,
ஊரிலை செய்யிரதெண்டால் தான் நாள் போகும்.
சரோவின்ர புருஷன் மூண்டு நாளிலை செய்தவராம்.
ஊரிலை இருக்கிற தட்டார் இவ்வளவு வடிவாச் செய்ய
மாட்டாங்கள்' என்பா. பிறகு மாமியோடை என்னத்தைக்
கதைக்கிறது. சரியெண்டு காப்பை வாங்கி சரோ அக்கா
போட்டிருந்த பற்றனிலை செய்யச் சொல்லி ஓடர்
கொடுத்தன்'. என்று சொல்லி விட்டு,
ஆறிக் கொண்டிருந்த தேநீரை வாயினுள் ஊற்றினேன்.

'எங்கை மாமிக்குச் செய்த காப்பைப் பார்ப்பம்?'
ஆவலோடு கேட்டான் றொபேட்.

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

‘இதிலை இன்னுமொரு புதினம் கேளன். சரோ அக்கா போட்டிருந்த பெற்றனிலை காப்பு செய்விச்சுக் கொண்டு போய் மாமிக்குக் குடுத்தன். மாமி பெரிய புளுகத்தோடை சரோ அக்காவுக்குக் காட்டப்போன போது, சரோ அக்கா போட்டிருந்த காப்புக்கும் நான் செய்விச்சுக் கொண்டு போன காப்புக்கும் கனவித்தியாசம் இருந்தது.’

‘நடா நீங்க குடுத்த இடத்திலை காப்பை வேறை பெற்றனிலை செய்து போட்டாங்களோ?’ றொபேட் சந்தேகத்தோடு கேட்டான்.

நான், இல்லையென்னும் பாவனையில் தலையை அசைத்துவிட்டு ‘மாமி கொழும்புக்கு வந்து, என்னட்டை புதுக்காப்புச் செய்யச்சொல்லி ஓடர் தந்த பிறகு, சரோ அக்கா மாமிக்குத் தெரியாமல் புதிசாக வேறை ஒரு டிசையினிலை காப்பு எடுத்திட்டா. பிறகு மாமியென்ன குறைஞ்சவவே? உடனை தனக்கும் சரோ அக்கா போட்டிருக்கிற பெற்றனிலைதான் காப்பு வேணும் எண்டு பிடிவாதம் பிடிக்கத் தொடங்கி விட்டா..... இது இரண்டாவது சோடி’ என்று சொல்லிக் கொண்டு நகைப்பெட்டியைத்திறந்து காட்டினேன்.

றொபேட் காப்பைப் பார்த்ததும் பாராததுமாக, ‘ஏன் நடா நீங்க செய்து தர மாட்டன் எண்டு ஒரு போடு போட்டிருக்கலாமே?’ என்றான்.

கலியாணம் முடிக்கைக்கிளை தரலாமெண்டு சொன்ன சீதனத்திலை இன்னும் கொஞ்சம் வர வேண்டியிருக்கு. அது தான் மாமி கேட்ட பெற்றனிலை செய்து கொடுத்தனான்’ என்று சொன்னேன்.

கல்யாணம் முடித்துப் பார்

‘நீரும் விஷயத்தோடைதான். ஆக மொத்தம் உங்கடை மாமி இந்த இரண்டு கிழமைக்குள்ள இரண்டு சோடி காப்பு செய்விச்சுப் போட்டா. ஆ.... மிஸிஸ் ஒண்டும் கேக்கயில்லையே?’

சாறிப் பெட்டியைத் திறந்து, ‘இந்த நைலக்ஸ் சாறி அவவுக்ககுத்தான்’ என்று சொன்னேன்.

‘இதுதான் நடா! மிஸிஸ்^{க்கு} ஒரு சாறியோடை சமாளிச்சிட்டாய். மாமிக்கு இரண்டு சோடி காப்பு. வயது போனதுகளோடை எப்பவும் கரைச்சல்தான்.’ இப்படிச் சொன்னான் றொபேட்.

நான் இலேசாக சிரித்துக் கொண்டேன். ‘உங்களுக்கு அனுபவம் காணாது றொபேட். மாமி, மிஸிஸ், சரோ அக்கா எல்லாரும் வெசாக் பார்க்க போகையிக்கிள்ளை, சரோ அக்கா வீட்டுக்குப் பக்கத்திலை இருக்கிற ரீட்டா அக்காவும் எங்களோடை சேர்ந்து கொண்டா. அவ ஒரு ரோசாப் பூப்போட்ட பட்டர் நைலோன் டிவிங்கிள் சாறி கட்டியிருந்தவ,

‘நாங்கள் எல்லாரும் வெசாக் பந்தலிலை செய்திருந்த லையிற் வேர்க்ஸ் பாக்கிறம். மிஸிஸ் என்னடா எண்டால் ரீட்டா அக்கா உடுத்தியிருந்த பட்டர் நைலோன் சாறியைத் தான் நெடுகப் பார்த்துக் கொண்டு வந்தா. மீன் கடையிலை போட்டிருந்த பந்தலைக் காட்டி, ‘ராணி இந்தப் பந்தல் எப்பிடி,’ என்று மிஸிஸ்ஸை நான் கேட்டதுக்கு, ‘ரீட்டா கட்டியிருக்கிற சாறி நல்லாயிருக்கு’ என்று மிஸிஸ் சொல்லுறா. மிஸிஸ் ஆசைப்பட்டிட்டா எண்டதுக்காக ரீட்டா அக்கா வைச்சிருந்தா மாதிரி

கல்யாணம் முடித்துப்பார்
 சாறியொண்டு நேற்று வாங்கிக் கொண்டுபோய்க்
 குடுத்தனான்.' சொல்லிவிட்டு மிகுதித் தேநீரையும்
 குடித்து முடித்தேன்.

'அப்ப உதேன் உந்த சாறி?' என்ற றொபேட்டின்
 கேள்விக்கு பதில் சொல்ல ஆரம்பித்தேன்.

'நேற்று சாறி வாங்கிக் கொண்டு போனபோது, சரோ
 அக்கா, ரீட்டா அக்கா, மிஸிஸ் எல்லாரும் நின்று முன்
 றாமிலை கதைச்சுக் கொண்டிருந்தவை. உடனை என்ற
 மிஸிஸ் என்றை கையிலிருந்த சாறியை வாங்கி
 அக்காமாருக்குக் காட்டினா. 'பட்டர் நைலோன்' இரவிலை
 கட்டத்தான் நல்லாயிருக்கும். பகலிலை கட்ட இதுதான்
 வடிவான சாறி' என்று சொல்லிக்கொண்டு சரோ அக்கா
 ஒரு நீல நிற நைலக்ஸ் சாறியைக் கொண்டுவந்து
 காட்டினா. ரீட்டா அக்காவுக்கு ஒத்துப்பாடி, 'பட்டர்
 நைலோனை விட நைலக்ஸ் சாறிதான் நல்லது.
 அதுதான் இப்ப பாஷன்' என்று கதையை முடிச்சா.

'சாரி ராணி, அப்படியெண்டால் இந்த பட்டர்
 நைலோனை தாரும். நான் நாளைக்கு மாத்திக்
 கொண்டு வாறன்' என்று கேட்டதும் சீ வேண்டாம். இந்தச்
 சாறி விரிச்சுப் பாத்திட்டம். அதோடை இதைத் திருப்பிக்
 கொண்டு போனால் கடைக்காரர் பகிடி பண்ணுவாங்கள்.
 இரவிலை எங் கையாலும் வெளிக் கிடுறபோது
 கட்டுறதுக்கும் ஒரு சாறி வேணும் தானே! இது
 கிடக்கட்டும். நீங்கள் சரோ அக்கா வைச்சிருக்கிற மாதிரி
 புதிசாக ஒரு நைலக்ஸ் சாறி வாங்கி வாருங்கோ' என்று
 மிஸிஸ் ஒரே பிட்யாய் பிடிச்சா...'

கல்யாணம் முடித்துப் பார்

'அதுதான் உந்த சாறியாக்கும்' என்று றொபேட் தான் கூறிக்கொண்டு வந்த குடும்பக் கதையை முடித்தான்.

'ஓம்! பொம்பிளையைள் இப்படித்தான். பற்றன் மாற பாஷன் மாற அவையளும் மாறிக் கொண்டிருப்பினம். நீங்களும் கலியாணம் முடிச்சுப் பார்த்தால் தான் இதுதெரியும்'. என்று சொல்லிக்கொண்டே பஸ் நிறுத்துமிடத்தை நோக்கி விரைவாக நடந்து கொண்டிருந்தேன். ஏனென்றால் இன்றைக்காவது மாமியையும், மனைவியையும் எப்பிடையும் யாழ்ப்பாண மெயில் புகையிரதத்தில் அனுப்பி விட வேண்டும்.

யாழ்ப்பாணத்துக்கு இடமாற்றம் தேவையா?

வேலைக்குச் சேர்ந்த நாள் முதல் கொழும்பு - கண்டி- நுவரெலியா காலி என்று மாற்றம் கிடைத்துக் கொண்டிருந்ததே தவிர பிறந்த ஊருக்கு மிகக் கிட்டிய நகரமான யாழ்ப்பாண இடமாற்றம் எனக்குக் கிடைக்கவே இல்லை. ஒவ்வொரு வருட முடிவிலும் யாழ்ப்பாண இடமாற்றம் பெறுவதற்காக எவ்வளவோ பாடுபட்டேன், ஆனால் பலன் கிடைக்கவில்லை.

ஒருநாள் யாழ்ப்பாணம் அலுவலகமொன்றில் கடமையாற்றும் அரியரத்தினம் சொன்ன செய்தி எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சியை அளித்தது. 'இந்த முறை நான் எக்கவுண்டன்சி சோதினை எடுக்கிறேன். யாழ்ப்பாணத்திலே ஒரு மூண்டு மாதம் இருந்தால் ஒரு மாதிரிப் படிச்சுக்கிடிச்சு சோதினையை வடிவாக எழுதலாம். இதுக்கு நீதானடப்பா உதவி செய்ய வேணும் ஒரு மூண்டு மாதத்துக்கு 'ரெம்பரரி' யாக நான் கொழும்புக்கு வந்து உன்னை வேலையை எச் செய் யிறன். நீ யாழ்ப்பாணம் வந்து என்னை வேலையை எச் செய் யலாம். உனக்குச் சம்மதமெண்டால் இப்பவே ஒரு அப்பிளிகேஷன் எழுதித் தா' என்ற அரியரத்தினத்தின் வேண்டுகோள் என் செவிகளில் தேனாக இனித்தது.

யாழ்ப்பாணத்திற்கு இடமாற்றம் தேவையா
மூன்று மாத தற்காலிக இடமாற்ற உத்தரவோட
எனது சொந்த ஊரான உடுப்பிட்டிக்குப் போன போது
பெரியதொரு ராஜவரவேற்பு கிடைத்தது.

பக்கத்து வீட்டு பரமசாமியின் பல்லிளிப்பு - 'தம்பி
ஊரோடை வந்தாச்சு. எங்களுக்கும் ஒத்தாசை
உதவியாயிருக்கும்.'

சிறிய தகப்பனாரின் குழந்தைகள் துள்ளிக்
குதித்து ஓடி வந்தன. 'பெரியண்ணா ஒவ்வொரு நாளுந்
இரவிலை எங்களுக்குக் கொஞ்சம் பாடம் சொல்லித் தர
வேணும்.'

கன்னங்கள் குழிவிழுச் சிரிக்கும் கருணாவின்
வேண்டுகோள் : 'நல்ல கதைப் புத்தகங்கள்
லைபிரறியிலை எடுத்துக் கொண்டு வந்தால் முதல்
நான் வாசிச்ச பிறகு தான் மற்ற ஆக்களுக்குக் குடுக்க
வேணும்.'

கலைஞர் யோகன், தவில் வாசிக்கும் தவம்,
பொங்கோஸ் ஐயாதுரை ஆகியோர் மாலைபோட்டு
வரவேற்றனர். எனது இடமாற்றம் குறித்து
எல்லோரையும் விட அம்மாவுக்குத் தான் அதிக
மகிழ்ச்சி.

'மகனுக்கு ஊரோடை ஒரு மாற்றம் வர
வேணுமெண்டு சன்னதி முருகனை கும்பிட்டது வீண்
போகயில்லை. ஓ..... கொழும்பிலை இருக்கிறபோது
அறை வாடகையெண்டு குடுத்த முப்பது ரூபாவும் மிச்சம்
தானே!'

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

- 'அதென்னவோ உண்மைதான் .
கொழும்பிலை நூழுக்குக் குடுத்த காசு மிச்சம் தான்!
ஆனால் உடுப்பிட்டியிலையிருந்து ஒவ்வொரு நாளும்
யாழ்ப்பாணம் போய்வர பஸ்காசு வேணுமெல்லே.....
அதுக்கே அம்பது அறுபது ரூபா வேணும்' - நான்
சொன்ன போதுதான் எனது சொந்த ஊராகிய
உடுப்பிட்டியிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் பதினைந்து மைல்
தூரத்திலுள்ளது என்பதும், பஸ் காசு பற்றிய நினைவும்
அம்மாவுக்கு வந்தது.

'சரி தம்பி! கொழும்பிலை அறை வாடகை எண்டு
குடுத்த காசை பஸ்காரனுக்குக் குடுக்கலாம் .
கொழும்பிலை சாப்பாட்டுக்கும் தேத்தண்ணிக்கும்'
சிலவழிச்ச காசு மிச்சம் தானே. வீட்டிலை காலமை
சாப்பிட்டு .மத்தியானத்துக்கும் ஒரு பார்சலைக் கட்டிக்
கொண்டு போனால்.... கந்தோரிலை சாப்பிடலாம்.
பிறகென்ன இரவுச் சாப்பாட்டுக்கு வந்திடலாம் தானே.
நாங்கள் எங்களுக்குச் சமைக்கிற போது உனக்குமாகச்
சேர்த்து ஒரு சுறங்கை அரிசியைக் கிள்ளிப் போட்டால்
சரி.'

உணவு விடயம்பற்றி தாயார் குறிப்பிட்டது
சரியாகத் தோன்றினாலும் நடைமுறையில் செயல்
படுத்த முடியாமல் போய்விட்டது.

அதிகாலையில் ஆறரை மணிக்கு உடுப்பிட்டிச்
சந்தியை வந்தடையும் கடுகதி பஸ் வண்டியைப்
பிடித்தால்தான் நேரத்துக்கு யாழ்ப்பாணம் போகலாம்.
அல்லது அலுவலகத்தில் ஏச்சு கேட்கவேண்டி ஏற்படும்.

யாழ்ப்பாணத்திற்கு இடமாற்றம் தேவையா ஆரம்பத்தில் காலை மூன்று மணியளவில் எழுந்து இடியப்பம் அல்லது பிட்டு - அவித்து - மதிய உணவாக சோற்றுப் பார்சலும் தயாரித்துத் தந்த அம்மாவுக்கு நான்கைந்து நாட்களுக்குள் அலுப்புத் தட்டிவிட்டது. - 'தம்பி விடியக்காலமை எழும்பினால் தலையிடிக்குது. பலகாரமும் சரிக்கட்டி, சோறும் காய்ச்சிக் கட்டித் தாறதெண்டால் கரைச்சல்தான். நீயும் பஸ்சைப் பிடிக்க வேணுமெண்ட அவசரத்திலை 'அவுக் அவுக்' எண்டு இரண்டு வாய் சாப் பிடுராயே ஒழிய ஆனவாயிலை சாப்பிடறதுமில்லை. ஓ... அதுக்கும் கூடச்சூட என்னெண்டு சாப்பிடுறது. ஆனபடியால் மத்தியானம் சாப்பிடுறதுக்கு சோறு மட்டும் கட்டித்தாறன். காலமை இஞ்சை தேத்தண்ணி குடிச்சிட்டுப்போறது தானே. கந்தோரிலை பத்து மணி போலை தேத்தண்ணி குடியிக்கையிக்கிளை ஒரு புதுப் பணிசைக் கிண்சை வாங்கிச் சாப்பிடு'.

எனக்காக அம்மா காலையில் எழுந்து சமையல் செய்வதைப் பார்க்க பாவமாகத்தான் இருந்தது. எனவே அம்மாவின் வேண்டுகோளின் படி காலைச் சாப்பாட்டை நிறுத்திவிட்டு மத்தியானம் சாப்பாட்டுப் பார்சலை மாத்திரம் வீட்டிலிருந்து எடுத்துச் செல்ல ஆரம்பித்தேன். கொழும்பில் ஏழு மணிக்கு எழுந்து குழாய் நீரில் குளியல் செய்து, அடிக்கடி ஓடிக் கொண்டிருக்கும் பஸ்களில் கந்தோருக்குப் போக்குவரவு செய்து பழக்கப்பட்ட எனக்கு யாழ்ப்பாணத்து வாழ்க்கை சிறிது சிரமமாகத் தான் இருந்தது. காலை ஐந்து மணிக்கு எழும்பினால்தான் வீட்டிலிருந்து அரை மயில் தூரத்திலுள்ள கிணற்றுக்குச்

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

சென்று நீராட்டிவிட்டு, ஒழுங்கைகளுக்கூடாக முக்கால் மைல் தூரம் ஒடிவந்து சந்தியில் கடுகதி பஸ்ஸைப் பிடிக்கலாம். ஏனென்றால் கடுகதி பஸ், எல்லா இடங்களிலும் நிற்காது. அதென்னவோ தெரியாது, பஸ்ஸில் நான் ஏறும் பொழுதெல்லாம், எனது உறவினர்களோ நண்பர்களோ எனக்கு முன் பின்னாக ஏறும் பொழுது கொண்டக்டர் எல்லோருமாகச் சேர்த்து என்னிடமே டிக்கட் கட்டணத்தை வசூல் செய்வார்.

சில நாட்களில் கந்தோருக்குப் புறப்படும் வேளையில் அடுத்த வீட்டு அன்னமாக்கா ஏதாவது ஒரு பார்சலுடன் வருவார். 'தம்பி ஆறாம் நம்பர் வாட்டிலை அந்தக் கிழவி இருக்குது. இந்தப் பார்சலைக் குடுத்துவிடு. கிழவியட்டை உணத்தையான உடுப்புக்கள் ஏதும் இருந்தால் வாங்கி வா. தோய்ச்சுப் போட்டு பிறகு குடுக்கலாம்.'

அன்னமாக்காவைப் போல என்னிடம் பலர் பலவிதமான உதவிகளுக்கு வர ஆரம்பித்தனர்.

'தம்பி! யாழ்ப்பாணத்திலை லக்ஸ்பிறே டின் எடுக்கலாமாம். இரண்டு டின் வாங்கிக் கொண்டு வா. மாதம் முடியேக்கை நான் அம்மாவட்டைக் காசு குடுக்கிறன்.'

யாழ்ப்பாணம் கோப்பிறட்டிக் கடையிலை நல்லெண்ணை வாங்கலாம். இந்தப் போத்திலையும் குடுத்து பதின்மூண்டு ரூபாவும் குடுக்க வேணும். நான் அம்மாவட்டைக் காசு குடுக்கிறன். அல்லது அம்மா எனக்குக் கொஞ்சக் காசு தர வேணும். அதிலை கழிச்சவிடச் சொல்லுறன்.'

உடுவை 5 தில்லை நடராஜா

யாழ்ப்பாணத்திற்கு இடமாற்றம் தேவையா
'தம்பி மாட்டன் எண்டு சொல்லாம டிஸ்பென்
சரியிலை இந்த ஊசி மருந்தை வாங்கிக் கொண்டு வா
மேனை.'

இப்படி அயல் வீட்டுப் பெண்கள் என்னிடம்
பொருட்களுக்கு ஓடர் தரும்போது அம்மாவும் சேர்ந்து
கொள்வார். 'நல்ல கிழங்கு இருந்தால் இரண்டு றாத்தல்
கிழங்கும் - கூத்தை அரிக்காத வடிவான கத்தரிக்காயும்
வேறை ஏதும் அழுகாத நல்ல மரக்கறியும் வாங்கிக்
கொண்டுவா.'

காற்சட்டை சேட் அணியும் போது சாமான்
லிஸ்டைச் சொல்ல ஆரம்பித்தால் என் தலை மறையும்
வரையில் அம்மாவின் குரல் உரத்து ஒலித்துக்
கொண்டேயிருக்கும்.

'பொன்னிறமான தேங்காய் ஒரு பத்துப்
பன்னிரண்டு பாத்து வாங்கு'

'நேற்றும் சொல்ல வேணும் எண்டு மறந்து
போனன். ஒரு அரை றாத்தல் வெள்ளைப்பூடும்
வெந்தயமும்'

'மறந்து போவாய் - கடுதாசியிலை எழுதிக்
கொண்டு போ..... அரை டசின் துவைக்கிற சோப்பும்
இரண்டு பல்பாடி பைக்கற்றும்'

'குளிக்கிற சோப்பும் வேணும்'

'வசதியெண்டால் ஒரு சோடி செருப்பு
.....செருப்பும் அறுந்து கன நாளாகப் போச்சது.'

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

'எல்லாம் வாங்கிக் கொண்டு போவேன். ஆனால் காசு அம்மாவின் கையிலிருந்து வராது. பக்கத்து வீட்டுப் பெண்கள் கொடுக்கும் காசும் அம்மாவின் காசுப் பெட்டியில் தான் சேரும்.

காலைச் சாப்பாட்டை நிறுத்திய அம்மா மத்தியானச் சாப்பாட்டைப் பற்றியும் கதைத்தார். 'தம்பி காலமை எழுப்பிச் சமைக்கிறது கொஞ்சம் பஞ்சியாக் கிடக்கு. அதோடை விடிய நாலு மணிக்குச் சமைக்கிறதை என் னெண்டு மத்தியானம் சாப்பிடுறது. அது நாறிப்போகும். மத்தியாணம் கடை வழியிலை இடியப்பம் கிடயப்பத்தைத் தின். இரவைக்கு வீட்டை வந்து சோத்தைச் சாப்பிடலாம்.'

நான் மறுப்பு எதுவும் தெரிவிக்கவில்லை.

கந்தோரில் வேலை அதிகமாக ஊரார் உறவினர்கள் உதவி கோரி வருவதும் அதிகரித்தது.

ஆசிரியர் அருணாச்சலத்தின் அழைப்பு - 'தம்பி என்னோடை ஒருக்கால் கச்சேரிக்கு வா. இந்தப் பிறப்பு சேர்ட்டிவிக் கெற்றிலை ஒண்டு எடுக்க வேணும். நீ சொன்னால் தருவாங்கள்.'

என்றை பென்சன் பேப்பரை ஒவ்விலை வைச்சு 'டிஸை' பண்ணுறாங்கள் போலை கிடக்குது. உனக்குத் தெரிஞ்சவங்கள் ஆரும் இருப்பாங்கள், என்னெண்டு விசாரிச்சுக் கொண்டு வா' - பக்கத்து வீட்டு பாலசிங்கத்தின் கட்டளை.

மகாலிங்க மாமாவின் வேண்டுகோள் - 'இவன் பொடியனை பொலிஸ் ஸ்டேசனிலை பிடிச்சுக் கொண்டு

யாழ்ப்பாணத்திற்கு இடமாற்றம் தேவையா போய் வைச்சிருக்கிறாங்கள். பிணை எடுக்க வேணும். நீ வந்து சிங்களத்திலை ஏதும் சொன்னால் விடுவாங்கள்.

'மைச்சான் பில்லிங் மற்றீரியல் கோப்பறசனிலை இரண்டு மூண்டு சாமான் வாங்க வேணும். என்னோடை கொஞ்சம் வந்திட்டுப் போ' இது பாடசாலைத் தோழன் பாலசுப்பிரமணியம்.

பகவானின் தொலைபேசித் தொடர்பு 'ராணியிலை நல்ல இங்கிலிஸ் படம் ஓடுது. பிளீஸ், இரண்டு ரிக்கற் எடுத்து வை நான் எப்படியும் நாலு மணி பஸ்ஸிலை வந்திடுவன்.'

இப்படியாகப் பகல் முழுவதும் தெரிந்த ஒவ்வொருவருக்காகவுமென்று அங்கும், இங்கும் அலைந்து விட்டு இரவு ஒன்பது பத்து மணி வரையும் கந்தோரில் வேலைசெய்து விட்டு கடைசி பஸ்ஸையும் தவறவிட்டு விட்டு யாழ்ப்பாணத்தில் நண்பர்களின் வீட்டில் தங்கிய நாட்களும் உண்டு. இதனால் இரவுச் சாப்பாட்டையும் அம்மா நிறுத்திவிட்டார்.

ஆக மொத்தத்தில் -

அதிகாலையில் ஐந்து மணிக்கு அவசரமாகக் குளித்து இளைக்க இளைக்க ஒடிவந்து கடுகதி பஸ் மூலம் யாழ்ப்பாணத்தை அடைந்து, அவருடனும் இவருடனும் பகல் எல்லாம் அலைந்த பின் மாலையில் கந்தோரில் கடமையாற்றிவிட்டு, 'சாப்பாடு', என்று கடைகளில் எதையோ வாங்கி உள்ளே தள்ளிவிட்டு கடைசி பஸ்ஸில் வீட்டுக்குச் செல்வதே யாம் கண்ட சுகம். தற்காலிக யாழ்ப்பாண இடமாற்றத்தை நிரந்தரமாகக் கும்

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

நோக்கத்தோடு திணைக்களத் தலைவர் என்னுடன்
கதைத்தப்போது,

'யாழ்ப்பாணமும் வேண்டாம். மாற்றமும்
வேண்டாம். கொழும்பேப் போதும்' என்று நான்
சொன்னதன் அர்த்தம் இப்போதாவது உங்களுக்குப்
புரிகிறதா?

விமானப் பயணம்

லீவில் யாழ்ப்பாணம் செல்லும் போதெல்லாம் என் மனைவியின் தொல்லை சகிக்க முடியாது. 'அத்தான்! ஒவ்வொரு முறையும் என்னை பிளேனிலை கூட்டிக் கொண்டு போறன், கூட்டிக் கொண்டு போறன் எண்டு டூப் விடுறீங்கள். இனிமேல் உங்கடை கதையை நம்பவே மாட்டேன்.'

அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு இலவசமாக வழங்கப் படும் புகையிரத அனுமதிச் சீட்டை பயன்படுத்தி, ஆகாய விமானத்தில் பயணம் செய்வதற்குரிய சீட்டுக்களை எதுவித செலவும் இல்லாமல் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்ற செய்தியை எனது மனைவி மலரின் காதில் யாரோ ஓதிவிட்டார்கள். அன்றுத் தொடக்கம் ஒரே பிளேன் பயணக்கதைதான்.

கொழும்பில் வசதியான வீடு வாடகைக்குக் கிடைக்காததால் கல்யாணம் பண்ணியும் பிரம்மச்சாரி வாழ்க்கை, மாதமொருமுறை யாழ்ப்பாணம் சென்று வருவேன். கடந்த மாதம் யாழ்ப்பாணம் போன போது மனைவி வழமையான பல்லவியைப் பாட ஆரம்பித்தாள். -

'அத்தான் வருஷம் முடியப் போகுது. என் ரை ரெயில்வே வாரண்ட் வீணாகத்தானே போகப் போகுது.

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

நீங்கள் கொழும்புக்குப் போகயிக்கை நானும் தேவியும் உங்களோடை வாறம். இரண்டு மூண்டு நாளைக்கு கொழும்பிலை நிண்டிட்டு பிறகு பிளேனிலை திரும்பி வாறம். இந்த முறை மட்டும் மாட்டன் எண்டு சொல்லாமல் கூட்டிக் கொண்டு போங்கோ அத்தான். பொன்னு மாமியட்டைப் போட்ட குழுக்குச் சீட்டும் இந்த மாதம் எங்களுக்குத் தான் விழுந்தது. அந்த ஐநூறு ரூபாவும் கொழும்பிலை செலவழிக்கக் காணும்'

எனது வழக்கமான அசட்டுச் சிரிப்பு - 'நான் கூட்டிக்கொண்டு போறதிலை ஒண்டுமில்லை மலர். இந்த வருஷத்து லீவல்லாம் முடிஞ்சது. இனி ஒருநாள் எடுத்தாலும் 'நோப்பே' யிலை தான் போடுவாங்க. இஞ்சையிருந்து கூட்டிக்கொண்டு போறது சரி. ஆனால் பிறகு கொழும்பிலையிருந்து கூட்டிக் கொண்டு வந்துவிட வசதி வராது'.

மனைவியின் தலையசைப்பு - 'நீங்கள் எங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு போய் கொழும்பு காட்டிப் போட்டு பிளேன் ரிக்கற் எடுத்துத் தந்தால் போதும், தர்மலிங்கமும் மணி ஆக்களும் கொழும்புக்குப் போயிட்டு பிளேனிலைதான் வாறதுக்கு சீற் புக்பண்ணி இருக்கினமாம். நாங்கள் அவையளோடை வருவம். முருகுப் பிள்ளையப்பாவட்டைச் சொன்னனான். அவர் இரவிலை வீட்டை வந்து படுப்பார். தெய்வானை யாச்சியிட்டை ஆடுகளுகளுக்கு குழை வெட்டிப் போடச் சொல்லியிருக்கிறன். கோழியள் முட்டைகிட்டை இட்டால் உமா பார்த்து எடுத்து வைப்பாள்'.

விமானப் பயணம்

மலர் பல ஏற்பாடுகளையும் ஏற்கனவே செய்துவிட்டு பிடிவாதமாக நின்றதால் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து திரும்பும் போது மனைவியையும் பத்துமாத கைக்குழந்தை தேவியையும் அழைத்து வந்து 'நாவல' என்னும் இடத்தில் நண்பன் வீட்டில் தங்கினோம்.

கொழும்பில் மனைவியை மிருகக் காட்சிச் சாலை, நூதனசாலை, ஒலிப்பரப்புக் கூட்டுத்தாபனம், கோல்பேஸ் கடற்கரை முதலிய இடங்களுக்கு அழைத்துச் சென்றேன். மனைவியோ எனக்கு முன்பின் தெரியாத கடைகளுக்கெல்லாம் என்னை அழைத்துச் சென்று வகைவகையான துணிமணிகள் மற்றும் அலங்காரப் பொருட்கள் எல்லாம் வாங்கிக் குவித்தாள். பொன்னு மாமியின் சீட்டுக் காசாகக் கிடைத்த ஐநூறு ரூபாவும், என்னிடமிருந்த இருநூறு ரூபாவும் முடிந்து, எனது மோதிரத்தையும் நூற்று ஐம்பது ரூபாவிற்கு அடைவு வைத்துவிட்டேன்.

கொழும்பிலிருந்து புறப்படுவதற்கு முதல்நாள் நாங்கள் தங்கியிருந்த அறையில் இரண்டு பெரிய கூடைகள் இருந்தன. நான் கேள்விக்குறியோடு கூடைகளைப் பார்த்தப்போது -

'இல்லையத்தான் - யாழ்ப்பாணத்திலை அரிசி சரியான விலை. இங்கை நல்ல மலிவு. அதோடை அரிசியும் நல்ல அரிசி அதுதான் ஒரு இருபத்தைஞ்சு கொத்து வாங்கினனான். பிள்ளைக்கு இரண்டு லகஸ்பிறே டின்னும் வாங்கினனான். மாக்கற்றிலை கரட் ஐம்பது சதமாக வித்தவங்கள். கோவில் சந்தையிலை ஒண்டரை ரூபாவெல்லே, பின்னை பத்து

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

றாத்தல் கரட்டும் வேறை கொஞ்ச மரக்கறியும்
வாங்கினனான்' - என்றாள் மலர்.

அதிகாலை 6.45 மணிக்கு விமானம் புறப்படும்.
நாங்கள் நாவலையிலிருந்து நுகேகொடை சென்று
அங்கிருந்து நேரே இரத்மலானை செல்வதாகவும்
தர்மலிங்கம் - மணி ஆகியோரை விமான நிலையத்தில்
சந்திப்பதாகவும் ஏற்பாடு செய்துக் கொண்டோம்.

ஏற்பாடு செய்த வண்ணம் அதிகாலை மூன்று
மணிக்கு எழுந்து நாவலையிலிருந்து நுகேகொடையில்
இரண்டுமணி நேரம் தவமிருந்த பின் இரத்மலானை
செல்லும் பஸ்ஸில் தொற்றிக் கொண்டோம். பஸ்
தரிப்பிடத்திலிருந்து விமான நிலையத்துக்கு அரை
மைல் தூரம் நடந்து செல்ல வேண்டும். 'சிவனே' என்று
கூடையைத் தலையிலும் மரக்கறிக் கூடை சூட்கேஸ்
ஆகியவற்றைக் கைகளிலும் காவிக்கொண்டு விமான
நிலையம் செல்வதற்குள் வேண்டாம் என்றாகி விட்டது.

தேநீர் அருந்தலாம் என்றாலும் ஒரு ரூபாதான்
என்னிடம் மிகுதியாக இருந்தது. விமான
நிலையத்திலிருந்து கந்தோருக்குச் செல்வதற்கு பணம்
வேண்டுமே? அதனால் தேநீர் தாகத்தை அடக்கிக்
கொண்டு விமான நிலையத்திலிருந்து உள் நுழைந்து
அரிசி, சூட்கேஸ் முதலியவற்றை 'லக்கேஜ்' செய்துவிட்டு
'அப்பாடா' என்று பெருமூச்சு விட்டேன்.

விமானம் புறப்பட சில நிமிடங்கள் இருக்கும் போது
மனைவி, குழந்தை தேவியுடன் நுழைந்த போது
காவலாளி தடுத்துவிட்டான். குழந்தைக்கு டிக்கட் எங்கே?
இல்லாமல் பிளேனிலை போக முடியாது.

உடுவை 5 தில்லை நடராஜா

நான் ஒரு அசட்டுச் சிரிப்பு சிரித்தேன். 'பில்லை பிறந்து மாதம் இல்லை. குழந்தை பிறந்து ஒருநாள் எண்டாலும் பிளேனிலை போறதுக்கு டிக்கர் எடுக்க வேணும்' என்றான் காவலாளி.

மனைவி சொன்னாள் - 'நாங்கள் மடியிலை வைச்சுக் கொள்ளுறம் சின்னக் குழந்தை தானே!'

உங்களை மாதிரி ஒவ்வொருவரும் குழந்தையை கொண்டு வந்தால் என்ன நடக்கும்? பிளேனிலை அந்தச் சேட்டை விடமுடியாது. டிக்கர் இல்லாமல் ஒரு ஏறும்பைத்தானும் ஏற விடமாட்டன். வேணுமெண்டால் காசு கொடுத்து பிள்ளைக்கு டிக்கர் எடுத்தால் பிளேனிலை போகலாம். அல்லது விடமாட்டேன்' என்று காவலாளி தடுத்து நிறுத்தி விட்டான்.

எங்களுக்கும் காவலாளிக்கும் இடையே வாக்குவாதம் நடந்த வேளையில் தர்மலிங்கமும் மணியும் விமானத்தில் ஏறி விட்டார்கள். குழந்தைக்கு டிக்கர் எடுப்பதற்கு பணம் இல்லை.

'அத்தான் ஒன்று செய்யுங்கள். நான் தர்மலிங்கம், மணி ஆகியோருடன் பிளேனிலை போகிறேன். நீங்கள் பிள்ளை தேவியை எடுத்துக் கொண்டு ரெயிலிலை வாருங்கோ. செரியோ? சொல்லிக் கொண்டே என் தோழில் தேவியைப் போட்டுவிட்டு ஓடிச் சென்று விமானத்தில் ஏறினாள்.

பேரிரைச் சலுடன் விமானம் புறப்பட நான் பெருமூச்சுடன் தேவியை சுமந்துக் கொண்டு பஸ்தரிப்பிடம் நோக்கிப் புறப்படுகிறேன்.

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

சம்பளமில்லா லீவென்றாலும் யாரிடமாவது காசு
கடன் வாங்கிக் கொண்டு மத்தியான யாழ் தேவியில்
புறப்பட வேண்டுமே.! ஓ... தேவி 'அம்மா' 'அம்மா'
அழுகின்றாள்.

அப்போதெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்துக்கும் (புலாவி)
கொழும்பு (இரத்தமலானைக்கும் சாதாரண விமானப்
போக்குவரத்து உண்டு. அரச ஊழியர் இலவச புகையிரத
ஆணைச் சீட்டின் பெறுமதியைக் காசோலையாக்கி
விமான டிக்கற் பெற்றுக்கொள்ளக் கூடிய வசதியும்
இருந்தது.

‘ஒண்டும்ல்லை’

மாதமொரு தடவை சம்பளத்தினத்தன்று பணத்தைக் காணும் அரசாங்க ஊழியர்களில் நானும் ஒருவன். சம்பளம் வாங்கும் தினத்தன்று மாலை நான் ‘எக்கவுண்ட்’ வைத்திருக்கும் கடையில் மாதச் சாமான்கள் வாங்குவது வழக்கம். வங்கியில் கணக்கு வைத்திருப்பவர்கள் சொல்வது போல ‘கடைகளிலும் எக்கவுண்ட்’ வைத்திருக்கிறேன் என மதிப்பாகச் சொல்வதுண்டு. உண்மை என்னவென்றால் அந்தக் கடையில் கடனுக்குப் பொருட்கள் வாங்குகிறேன் என்பதே சரியான அர்த்தம்.

தொடர்ச்சியாக கடன் தர மாட்டார்கள் என்பதால் சம்பளத்தினத்தன்று கடதாசிக் காசுகளைக் காண்பதால் சில பெரிய கடதாசிகளைக் கொடுத்து, கடைக்காரர் முகத்தில் மெல்லிய சிரிப்பை வரவழைத்து உறவைப் புதுபித்துக் கொள்வது வழக்கம். பல நாட்களுக்கு இருப்பில் வைக்கத் தக்க அரிசி, சீனி, மாவு, பருப்பு, சவர்க்காரம், பற்பசை போன்ற பொருட்களை ‘மாதாந்த சாமான்’ என்று குறிப்பிட்டு வாங்கி வீட்டுக்குக் கொண்டு செல்வேன். இதனால் ஒரு குறிப்பிட்ட பொருட்கள் எப்போதும் வீட்டில் இருப்பில் இருக்கும். மற்றும்படி -

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

மறுநாள் வைக்க முடியாத மீன், இறைச்சி, மரக்கறி வகைகள் உடனுக்குடன் வாங்குவது வழக்கம்.

பணம் குறைந்து கொண்டு போகும் போது அல்லது சந்தைக்குப் போகச் சந்தர்ப்பம் சரிவராத போது மாதாந்த சாமான்களுடன் வரும் 'சோயாமீர், உருளைக்கிழங்கு, பருப்பு' கறியாக மாறி சோற்றுடன் சேர்ந்து சாப்பாட்டு மேசைக்கு வரும்.

தினமும் காலையில் அலுவலகத்துக்குப் புறப்படும் போது வழமையாக மனைவியிடம் கேட்கும் கேள்வி என்ன வாங்க வேணும்?'

'வெண்காயம் ஒரு கிலோ' என்றோ 'மிளகாய் 250' என்றோ இரண்டொரு பொருட்களுக்கு பட்டியல் தரும். சில வேளைகளில் 'ஒண்டுமில்லை' என்று சொல்லுவதும் உண்டு. 'ஒண்டுமில்லை' என்று சொன்னால் எவ்வளவு மகிழ்ச்சி தெரியுமா? ஏனென்றால் எதுவும் வாங்க வேண்டியதில்லை. பணச் செலவில்லை.

சித்திரைப் புதுவருடத்தைச் சிறப்பாக கொண்டாட வேண்டுமென்பதற்காக சித்திரை மாதச் சம்பளத்தை ஏப்ரில் மாத ஆரம்பத்திலேயே அரசாங்கம் தந்துவிடும். வழமைப் போல இந்த வருடமும் சித்திரைப் புத்தாண்டுக் கொண்டாட்டம் முடிந்து விட்டது. இன்னும் இரண்டு நாட்களில் அடுத்த சம்பளம் வரும். கடையில் 'எக்கவுண்ட்' உறவு நீடிக்கப்பட்டு மாதாந்த சாமான் கொள்வனவு நடைபெறும். இருந்தாலும் காலையில் கேட்கும் வழமையான கேள்வி.- 'என்ன வாங்க வேணும்?'

'ஓண்டுமில்லை'

சந்தோசமான பதிலுடன் அலுவலகம் சென்று மாலையில் திரும்பினேன். கால் முகம் கழுவிட்டு எதிர்பார்த்தேன். - தேநீர் வரவில்லை. மனைவியிடம் 'குடிப்பம்' என்றேன்.

மனைவியின் தலையசைப்பு - 'தேயிலை சீனி இல்லை'

சற்றுக் கோபமாகக் கேட்டேன் - 'அப்ப ஏன் சொல்லவேயில்லை?'

'அதுதான் காலமை சொன்னன். ஓண்டுமில்லை'

'ஓண்டுமில்லை', 'ஓண்டுமில்லை' திரும்பித் திரும்பிச் சொல்லிக்கொண்டே சமயலறையில் வழமையாகப் பொருட்கள் வைக்குமிடங்களில் நோட்டம் விட்டேன்.

எல்லா இடமும் காலி - 'ஓண்டுமில்லை'

அரிசி, சீனி, பருப்பு எல்லாப் பொருட்களும் முடிந்துவிட்டது.

இப்போதுதான் 'ஓண்டுமில்லை' என்று மனைவி சொல்லும் சொல்லுக்கு இரண்டுவிதமான அர்த்தம் உண்டு என்பது தெரிகிறது.

ஒன்று - 'ஒரு பொருளும் வாங்க வேண்டியதில்லை'

மற்றது - 'எல்லாப் பொருட்களும் வாங்க வேண்டும்'

எனக்கு அர்த்தம் விளங்கி விட்டது. நான் 'எக்கவுண்ட்' வைத்திருக்கும் கடைகாரருக்கு விளங்குதோ? என்னவோ?.

வ்நோதமான சாதனம்

ஆனந்தனின் குடும்பம் வசிக்கும் சிறிய 'அனெக்ஸ்' சுக்கு முன்பாக வானொன்று நின்று புறப்படும் சத்தத்தைத் தொடர்ந்து ஆனந்தனின் குரல் 'நான் போயிட்டு வாரன்'

கண்களையும் கையையும் அசைத்த மீனாவின் உடுகளும் அசைந்தன. போயிட்டு வாங்கோ'

ஆனந்தனை உள்ளே இழுத்துக் கொண்டு வான் காட்டுநாயக்க விமான நிலையத்தை அடைந்தப் போது அவன் நண்பன் நாதனைச் சுமந்து வந்த விமானம் தரையிறங்கியது.

ஆனந்தனும் நாதனும் இருபது வருடங்களுக்கு முன் ஒரே நாளில் ஒன்றாக எழுதுனர்களாக நியமனம் பெற்றவர்கள். சாதாரண வாழ்க்கையில் திருப்தியையும் நிம்மதியையும் காணும் ஆனந்தன் மீனாவின் கணவனானான். துடியாட்டமாக திரிந்த நாதன் கண்டியிலுள்ள பணக்கார வீட்டுதொடர்பால் "பத்மா" வைக் காதல் மனைவியாக்கிக் கொண்டான்.

வசதிக்கு மேல் வசதியை பெற வேண்டும் பெருக்க வேண்டும் என்பது நாதன் - பத்மா தம்பதிகளின் எண்ணம். அதனால் எழுதுநர் வேலையை விடுத்து

வெளிநாடு சென்றவன். தேடிய பொருட்களோடு சில்லுகள் பூட்டிய இராட்சத கூட்கேசுகளும் நுழைந்தன.

இராட்சத கூட்கேசுகளின் மூடிகளைத் திறக்க உள்ளே பல வகையான விதித்திரமான - வினோதமான சாதனங்கள். நாதன் வெளிநாட்டு அனுபவங்களை விவரித்தான்.

‘அங்கை கொஞ்சம் பிஸியான லைவ் எண்டாலும் ’ வசதியான வாழ்க்கை. ஒண்டுக்கும் கஷ்டப்பட வேண்டியதில்லை. ஒவ்வொண்டுக்கும் ஒவ்வொரு மிஷின். சும்மா பட்டனை அமத்தினால் காணும் அதுகள் தானாக எல்லா வேலைகளையும் செய்து முடிக்கும்’

ஆனந்தனின் தலை அசைந்தது - ‘ம்’

நாதன் ஒரு சிறிய பெட்டியை ஆனந்தனுக்குக் காட்டினான். பெட்டியில் சுடு நீர்ப் போத்தல் ஒன்றின் மத்தியில் மணிக்கூடு பொருத்தப்பட்டிருந்தது. நாதன் சொன்னான்.

‘இதிலை சீனியையும் கோப்பித்தூலையும் போட்டுத் தண்ணியை விட்டிட்டு, மணிக்கூட்டை நாலு மணிக்கு ‘செற’ பண்ணிப் போட்டு படுத்திடுவன். சரியாக காலமை நாலு மணிக்கு ‘கிறிங்... கிறிங்...’ எண்ட சத்தம். எழும்பினால் இந்த பிளாஸ்கிலை கோப்பி சுடச் சுட ரெடியாக இருக்கும். கோப்பியைக் குடிச்சிட்டு வருவன்.’

‘சாப்பாடு என்ன மாதிரி? - ஆனந்தனின் கேள்வி.

நாதன் அடுத்த பெட்டியைத் திறந்தான். ‘இதுக்குப் பேர் பூட் புறொசெசர் (FOOD PROCESSOR) இறைச்சி மரகறியளை தானாக வெட்டி அடுத்த பாத்திரத்திலை

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

தட்டிவிடும் காஸ் குக்கரிலை வைச்சால் நாலைஞ்சு
நிமிஷத்தில் சாப்பாடு ரெடி'

ஆனந்தனின் விழிகள் ஆச்சரியத்தால் விரிந்தன...

'ஆ'

'அங்கை பார்' - நாதனின் கைகள் காட்டிய மூலைக்கு
ஆனந்தனின் விழிகள் சென்றன.

நாதன் விவரித்தான். 'லேட்டஸ்ட் வோஷிங் மிஷின்.
ஊத்தை உடுப்புகளைப் போட்டு பட்டனைத் தட்டிவிட்டால்
அப்பிடியே வெளியாலை வரும். இதிலைதான்
கவனமானக இருக்க வேணும். டக் டக் எண்டு அயன்
பண்ணி தர கட கட எண்டு எடுக்க வேணும் அல்லது
உடுப்புகள் சிக்குபட்டுப் போகும்'

ஆனந்தன் தான் போட்டு இருந்த சட்டையை ஒரு
தடவை பார்த்தான். சாதாரண 'அயன் பொக்ஸ்' கூட
அவன் வீட்டில் இல்லை.

மீனா உணவு தயாரிப்பதெல்லாம் மண்ணெண்ணை
அடுப் பில் தான். அது ஒரு சிறிய சப்புப்
பலகையினாலான மேசையில் கொலுவீட்டிருந்தது.
அதை அடுத்த ராக்கையில் அலுமினியம் செறமிக்ஸ்
பொருட்கள் கொஞ்சம் அதற்கு மேலிருந்து சுவரில் ஒரு
சிறு ட்ரான்சிஸ்டர் ரேடியோ - ஆனந்தன் வேலைக்குச்
சேர்ந்து சில மாதங்களின் பின் கடன் வாங்கிக்
கொள்வனவு செய்தது.

நாதன் கேலியாகச் சிரித்தான். 'நீ இன்னும் அந்தப்
பழைய ரேடியோவைக் கைவிட இல்லை? ஆனந்தனும்
பதிலுக்கு சிரித்தான். 'ரேடியோ மட்டுமில்லை. இப்படி
இன்னும் கன பொருட்கள்.'

உடுவை 5 தில்லை நடராஜா

நாதன் அந்த பெட்டியைத் திறந்த படி சொன்னான் இது மல்ரி என்றரையினர். ஆனந்தனின் சந்தேகம். அப்படியெண்டால் ரேடியோ, ரீ.வீ டேப் ரெக்கோடர் எல்லாம்' என்ற வண்ணம் நாதன் ஒரு பட்டனை அமத்தியதும் இனிய பாடல் ஒலிக்க ஆரம்பித்தது.

நாதனின் கேள்வி 'அது சரி' உன்னட்டை இதுகள் ஒண்டும் இல்லையா?'

கேள்வி முடியும் முன்னரே பாடலும் தடைப்பட்டது. விளக்குகளும் அணைந்தன. 'கறண்ட் இல்லைப் போலை இருக்கு' என நாதன் சொல்லு முன்பு ஆனந்தன் சொன்னான் : 'நாதன் கறண்ட் இல்லாட்டி மேல் நாட்டுச் சாதனங்கள் ஒன்றுமே இயங்காது. ஆனால் இங்கை 'இதுகள் எல்லாத்தையும் விட ஒரு அற்புதமான சாதனம் ஒண்டு இருக்கு. அது 'ஓல் இன் வன்' அது எல்லாம் செய்யும். கறண்ட் இல்லாவிட்டாலும் தன்ர பாட்டிலை எல்லாம் செய்யும்'

நாதன் ஆச்சரியத்தோடு ஆனந்தன் காட்டிய இடத்தைப் பார்த்தான்.

அந்தச் சாதனம் புட்டு அவிப்பதற்காகக் குழைத்த மாவைப் புட்டுக் குழலில் உள்ளே போட்டுக் கொண்டிருந்தது. நாதன் மீண்டும் பார்த்தான். அந்த 'ஓல் இன் வன்' இப்போது துப்புறவு செய்ய ஆரம்பித்தது. ஆனந்தனின் பூட் புறோசரும், வக்கியூம் கிளிளரும், வோஷிங் மெசினும் அவன் மனைவி மீனா தான்.

இப்படி இன்னும் எத்தனை அலுவல்களைச் செய்யும் வினோதமான விசித்திரமான சாதனங்கள் இங்கேயும் இருக்கின்றன என்பதை ஆனந்தன் போன்றோர் அறிவர். அறியமலும் சிலர்.

மாம்பழம் ஒள்கீற்றது

கொழும்பிலிருந்து விடுதலையில் யாழ்ப்பாணத்துக்குச் செல்லும் போதெல்லாம், சிறிது நேரத்துக்குள்ளாகவே அக்கம் பக்கத்து வீட்டுக்காரர் பலர் எங்கள் வீட்டுக்குப் படையெடுப்பது வழக்கம். வேறொன்றும் இல்லை.

கொழும்புப் புதினங்கள் அறிந்துக் கொள்ளலாம் என்ற நோக்கத்தோடு, அவர்களது உறவினர்கள் பற்றிய முதல்தர தகவல்களையும் நேரிடையாகத் தெரிந்துக் கொள்வதுடன் ஏதாவது கொடுத்தனுப்பி இருந்தால் பெற்றுக்கொள்ளலாம், ஏதாவது கொடுத்தனுப்ப வேண்டியிருந்தால் அதற்குரிய ஒழுங்குகளையும் செய்துகொள்ளலாம்.

வரவேண்டியவர்கள் எல்லாம் வந்துவிட்டார்கள். செல்வராணி ஒருவரைத் தவிர - வழமையாக முண்டியடித்துக் கொண்டு முதல் வருபவர் வராதது எதுவோ போலிருந்தது. என்னை விட வயதுக் கூடியவராகையால், செல்வமக்காவைக் காணவில்லை என்று அம்மாவிடம் சொன்னேன்.

அம்மா சொன்னார் - 'தம்பி! சொல்ல மறந்துப் போனேன். அவளுக்குக் கலியாணம் முடிஞ்சுப் போச்சு.

மாம்பழம் இனிக்கிறது

செல்வமக்கா இப்ப கொழும்பிலை அது இருந்தாப் போலை திடீரெண்டு கல்யாணம். மாப்பிள்ளை பகுதி மாணிப்பாய். ஆக்களும் நல்ல சாதிசனம். கொழும்பிலை கொம்பனி ஒண்டிலை வேளை.

குறிப்புப் பொருந்தியிடுத்து. சீதனமும் கனக்கக் கேக்கயில்லை. எல்லாம் சரி வந்தாப் போலை சட்டுப் புட்டெண்டு செய்திட்டினம்...'

அம்மா சொல்லி முடிப்பதற்கு முன்னரே ஒரு இருமல் சத்தம். இருமிக் கொண்டு வந்தவர் செல்வமக்காவின் தாய் சின்னாச்சி.

'தம்பி ! மகளும் கொழும்பிலை வெள்ளவத்தையிலை தான் இருக்கிறா காணறனீங்களே?' இல்லை என்ற தலையசைத்தேன் - நான் 'கொட்டாஞ்சனையில் இருக்கிறன். கொட்டாஞ்சனை ஒருத் தொங்கல் எண்டால் வெள்ளவத்தை மற்றத் தொங்கல்.' என்றேன்.

"அதுக்கென்ன- எல்லாம் கொழும்பு தானே! சந்திக்க வேணுமெண்டால் சந்திக்கலாம் தானே ! உன்னுடைய விலாசமும் வேண்டிக்கொண்டுப் போனவ" என்றார் எனதுதாயார்.

ஆறுநாள் விடுதலை எப்படிப் போனதென்று தெரியவில்லை. இரவுப் புகையிரதத்தில் மீண்டும் கொழும்புக்கு புறப்படுவதற்குரிய ஆயத்தங்களைச் செய்தேன்.

"தம்பி", சின்னாச்சி அழைக்கும் குரல்.

-தொடர்ந்து அறையினுள் நுழைந்த அவரது கையில் ஒரு பார்சல்.

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

“உனக்குத் தெரியும் தானே! செல்வம் அக்காவுக்கு மாம்பழம் எண்டால் காணும். கறுத்தக் கொழும்பான் மாம்பழம் எண்டால் உயிர். அதுதான் ஒரு இருபத்தைஞ்சு பழம் வாங்கினனான். நீயும் அவளைப் பார்த்துக் கனநாள். இதிலை அவையின்றை வெள்ள வத்தை விலாசம் வச்சிருக்கிறன்.”

சின்னாச்சி கொண்டுவந்த மாம்பழப் பார்சலையும் கொழும்பு கொண்டுப் போகும் பொருட்களுடன் வைத்தே.

மாலை காங்கேசன் துறையிலிருந்து புறப்பட்ட இரவுத் தபால் புகையிரதம் காலை எட்டு மணிக்குப் பின்புதான் கொழும்பை வந்தடைந்தது.

அவசரம் அவசரமாகச் கொட்டாஞ்சேனையிலுள்ள கூட்டு விடுதிக்குச் சென்று, உடையை மாற்றிக் கொண்டு அலுவலகம் சென்றேன். விரைந்து சென்றதால் அரைநாள் விடுதலைக்குப் பதிலாகக் குறுகிய விடுமுறையுடன் கடமைகளையும் கந்தோரையும் சமாளிக்க முடிந்தது.

மாலையில் பிரதான எழுதுநர் தந்த அறிக்கையைத் தயாரித்துச் செவ்வை பார்க்கும் போது மணி ஐந்தரையாகி விட்டது.

வெள்ளவத்தைக்குச் சென்று செல்லமாக்காக்கு மாம்பழங்களைக் கொடுக்க வேணும் என்ற எண்ணத்துடன் கூட்டுவிடுதியினுள் நுழைந்த போது கண்ட காட்சி

‘வா மச்சான், வா நீ யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொண்டு வந்த மாம்பழம் சுப்பர்.(Super) நல்லா இருக்குது”

மாம்பழம் இனிக்கிறது
சந்திரன் மாம்பழத்தைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டே பாராட்டுத்
தெரிவித்தான்.

“இரண்டு சாப்பிட்டன். இன்னும் நாலைஞ்சு
சாப்பிட்டால் தான் பொச்சமடங்கும்” என்றான் சுந்தரம்.

பாலனின் கையிலிருந்த கத்தி மாம்பழத்தை நறுக்கிக்
கொண்டிருந்தது. அவனும் கதைக்க ஆரம்பித்தான்.

உனக்கொரு விஷயம் தெரியுமோ? கொழும்பிலை
யுள்ள ஆக்களெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்தான் தான் நல்ல
ருசி எண்டு சொல்லுவை.

‘எப்படி அறை வாசிகளான நண்பர்களுடன்
கோபிப்பது?’ என்ற சிந்தனை ஒருபுறம் - மாம்பழத்தைக்
கொடுக்கா விட்டால் செல்வமக்கா என்னைப்பற்றி என்ன
நினைப்பார்? என்ற சிந்தனை மறுபுறம்.

‘நடந்ததைச் சொல்லுவம் என்ற எண்ணத்துடன்
கொட்டாஞ்சனையிலிருந்து ரத்மலான நோக்கிப்
புறப்பட்ட பஸ்ஸில் சென்று வெள்ளவத்தைச் சந்தை
அருகே இறங்கிய போது மின்னெலன ஒரு சிந்தனை.

வெள்ளவத்தைச் சந்தையில் இருபத்தைந்து
மாம்பழம் வாங்கி அதையே யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து
கொண்டு வந்தது எண்டு சொல்லிக் கொடுத்து
விட்டால்....’

பலவகையான மாம்பழங்கள் பார்வையில் பட்டப்
போது ஒரு வியாபாரி குவித்து வைத்திருந்த
பொழிவானப் பழங்களுக்கு முன்பாக நான்கைந்து பேர்

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

விலைக் கேட்பதையும் பார்த்து, அவர்களோடு நானும் சேர்ந்துக் கொண்டேன்.

“மாத்தியா, இந்த மாதிரி மாம்பழம் நீங்க சாப்பிட்டு இல்லே. மிச்சம் ருசி - கறுத்த கொழும்பு தானே’ வியாபாரிக்கு வெற்றி. மூவர் ஆளுக்கு புத்து மாம்பழம் வீதம் வாங்கினார்கள். உயரமான சிவப்பு நிறமானவரும் நானும் இருபத்தைந்து மாம்பழங்களாக வாங்கிக் கொண்டோம்.

என் மனதில் “எதுவோ பெரிய சாதனை புரிந்து விட்டேன்” என்று நினைப்பு

வழமையாக சாதனை புரிந்ததாக உணர்ந்தால் உடனடியாக ஒரு சிகரட் ஊதி அதைக் கொண்டாடுவேன்.

அருகிலிருந்த கடையில் புகுந்து சிகரெட் பற்ற வைத்தப்போது ‘சா.... நான் சிகரட் குடிக்கிறது செல்வம் அக்காவுக்குத் தெரியாது. தெரிஞ்சால் என்ன நினைப்பார்?’ என்ற எண்ணத்தால் கடையில் வைத்தே முழு சிகரட்டையும் உறிஞ்சி வாயைக் கழுவிப்பின், செல்வம் அக்கா வீட்டுக்குச் சென்று வாசலில் பொருத்தப்பட்டிருந்த அழைப்பு மணியை அமத்தினேன்.

செல்வமக் காவே கதவைத் திறந்து உள்ளே அழைத்துச் சென்றார்.

“என்னக்கா சொல்லாமல் கொள்ளாமல் கலியாணம் முடிச்சிட்டிங்க? அவர் எங்கை வேலை செய்யிறார்?”

அது தம்பி! கொமர்ஷல் கொம்பனியிலை வேலை செய்யிறார். பாத்ரூமிலை குளிச்சி கொண்டிருக்கிறார்.

இருங்கே... என்னக் குடிக்கிறீர்?

வெள்ளவத்தை சந்தையில் வாங்கிய மாம்பழம் பார்சலை ஒப்படைத்தேன். - “சின்னாச்சியம்மா தந்து விட்டவ. கறுத்தக் கொழும்பான் மாம்பழம்”

சமயலறைக்குச் சென்று தேநீர் கோப்பையுடன் திரும்பிய செல்லமக்கா சொன்னார்.

“என்ன இருந்தாலும் எங்கடை ஊர் மாம்பழம் நல்ல ருசிதான். ஊரிலிருந்து நீர் கொண்டு வந்த மாம்பழம் நல்லாக இனிக்குது. இவரும் இண்டைக்கு மாக்கற்றிலை வாங்கிக் கொண்டு வந்தவர். அது அவ்வளவு சரியில்லை....” செல்லமக்கா சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போதே, குளியறையிலிருந்து தலையைத் துடைத்த வண்ணம் வந்த செல்வமக்காவின் கணவர். “ஹலோ” என்றார் நானும் “ஹலோ” என்றேன்.

நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் மாறி மாறி ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தபோது - செல்வமக்கா என்னை அறிமுகஞ் செய்தார்.

“ஊரிலை இருவரும் எங்கடை வீட்டுக்குக் கொஞ்சம் தள்ளி இருக்கிறவர். லீவிலை யாழ்ப்பாணம் போனாப் போலை அம்மா மாம்பழம் குடுத்து விட்டவ. கொண்டு வந்தவர். மாம்பழம் நல்ல இனிப்பு”

- செல்வமக்காவின் கணவர் மிகவும் ஆச்சரியத்தோடு என்னைப் பார்த்தார்.

வெள்ளவத்தையில் நான் மாம்பழம் வாங்கச் சென்ற போது வியாபாரியுடன் இருபதைந்து மாம்பழம் வாங்கிய

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

உயரமான சிவப்பு நிற மனிதர் வேறு யாரும்ல்ல, செல்லமக்காவின் கணவர்தான்.

ஆனால் அவர் வாங்கின மாம்பழத்தைவிட நான் வாங்கிய மாம்பழம் இனிக்கிறது என்று செல்லமக்கா சொல்வதற்கான காரணம் - அவை யாழ்ப்பாணத் திலிருந்து கொண்டு வந்தது என்ற நம்பிக்கையால் ஏற்பட்ட கருத்தாகவும் இருக்கலாம்.

செல்லமக்காவின் கணவர் வாய்விட்டுப் பெரிதாகச் சிரித்தார். “உமக்கு விஷயம் தெரியாதப்பா வெள்ளவத்தை மாக்கற்றிலை நான் மாம்பழம் வாங்கின இடத்திலைதான் இவரும் வாங்கி கொண்டு நிண்டவர். அந்த மாம்பழம் இனிக்குதோ?

நான் கொடுத்த மாம்பழம் இனிக்கிறதென்று செல்லமக்கா சொன்னது பொய்யா, அல்லது யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து தான் நான் கொண்டுவந்த மாம்பழம் என்று சொன்னது பொய்யா?

பிரயாணம் ஒத்துவராது

எப்படியும் இரண்டு மாதங்களுக்கொரு தடவையாவது கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் சென்று, மண்ணின் சூழலை இரசித்து, அம்மாவின் சமையலை உருசித்து, சொந்தங்களுடன் உறவை வலுப்படுத்தி வருவது வழக்கம்.

விடுதலையில் வீட்டுக்குச் சென்றதும், பெட்டிகளை அவிழ்த்து அன்னாசிப்பழம், றம்புட்டான், புத்தகங்கள், உடுப்பு வகைகள், கடிதங்கள் எனப் பலவகையான பொருட்களை வேறுவேறாக எடுத்து முழுவதும் பரப்பி வைப்பேன்.

“என்ன தம்பி! வியாபாரமோ? இது அம்மாவின் கேள்வி. பின்னே இருக்காதா என்ன? -

பக்கத்து மேசையிலிருந்து கடமையாற்றும் பாலசிங்கம் யாழ்ப்பாணத்தில் வாங்க முடியாத பாடப் புத்தகங்களை வாங்கித்தந்திருந்திருப்பார். பஸ்ஸில் பருத்தித்துறை சென்று அவரது வீட்டில் கொடுத்து “புத்தகங்கள் பெற்றுக் கொண்டோம்” என்ற கடிதமும் வாங்கி வந்து பாலசிங்கத்திடம் கொடுக்க வேண்டும்.

“மணி ஓடர்” மாற்றுவதில் மணி அக்கா ஏன் சிரமப்படுவான் - மணி ஓடர் பெறுவதற்காக அஞ்சல்

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

அலுவலகத்திற்கு ஏன் கமிஷன் கொடுப்பான்” என எண்ணும் கணேசபிள்ளை தரும் சம்பளப் பணத்தை வரணிக்குக் கொண்டு சென்று கொடுக்க வேண்டும்.

ஆனந்தண்ணாவின் அருமைப் பிள்ளைகளுக்கு யாழ்ப்பாணத்துப் பழங்களான மா, பலா, வாழை சாப்பிடுவதை விட அன்னாசி, றம்புட்டான், மங்குஸ்தான் சாப்பிடுவதிலேயே அதிக விருப்பம்.

ஒரு வாறாக அம்மாவைச் சமாளித்து, தம்பியின் சைக்கிளை இரவல் வாங்கி, பொருட்களை அவரவர் வீடுகளில் ஒப்படைக்க இரண்டு நாட்களாவது செலவிட வேண்டிவரும். பணம் அல்லது பழுதாகக் கூடிய பொருட்கள் என்றால் தகவல் அறிந்து சிலர் தாங்களாக வந்து வாங்கிச் செல்வதுமுண்டு. ஆனால் அப்படி நடப்பது மிகவும் குறைவு. இன்னுமொரு விடயம் என்னவென்றால் நான் கொண்டு சென்று கொடுப்பதாக இருந்தால் விடயம் எளிதாகிவிடும்.

உருக்குப் போன முதல் நாள் மாலை கோவிலுக்குச் சென்ற போது பொன்னம்பலம் குறுக்கிட்டான்.

“ஓம் பொன்னம்பலம், ரெயினிலை ஏறும்போது தான் உன்ர மாமா ஒரு காட்போட் பெட்டி தந்தவர். என்ன சாமான் எண்டு தெரியாது. ஆணாப் பெட்டி கொஞ்சம் கிழிஞ்சிருக்கு என்றேன்.

“நீங்க கொண்டு வரவேண்டாம் நான் நாளைக்கு வந்து எடுக்கிறன்.” என்றான் பொன்னம்பலம்.

பொன்னம்பலம் வருவான் வருவான் என்று மூன்று நாட்கள் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். பொன்னம்பலம்

பிரயாணம் ஒத்துவராது வரவில்லை. மூன்று நாட்கள் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததைத் தவிர வேறு உருப்படியான எந்த வேலையும் செய்யவில்லை.

ஞாயிற்றுக்கிழமை இரவு புகையிரதத்தில் மீண்டும் கொழும்பு திரும்ப வேண்டுமென்ற சிந்தனையுடன் சனிக்கிழமை காலை எனது பிரயாணப் பையினுள் உடைகளை அடுக்கி வைத்தேன்.

“தம்பிக்குக் கரைச்சல் தரப்போறன் போலை கிடக்கு” என்றபடி கதவைத் திறந்தார் பொன்னியாச்சி.

பொன்னியாச்சியின் கையில் ஒரு சாக்குப் பை.

“இது கைக் குத்தரிசி கனக்க இல்லை ஒரு பத்துக் கொத்து. இதை செல்லத்துரை வீட்டிலை குடுத்துவிடு”

பொன்னியாச்சி வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டதும் வீட்டுக்குள் நுழைந்த இளையதம்பி எனக்கு நன்றாக “ஐஸ்” வைத்தார். “நல்லபிள்ளை, நல்லபிள்ளை” “அண்ணனுக்குக் கொழும்புச் சாப்பாட்டாலை கண்ட கண்ட வருத்தமெல்லாம் வருகுதாம். இதிலை கொஞ்ச ஊர் முட்டையும் வெங்காயமும் வாங்கிக் கொண்டு வந்தனான். முந்தி உங்கடை வேலை விஷயமாக அண்ணன் தான் கனக்க உதவியுள்ளெல்லாம் செய்தவர். நீங்கள் அவர் இடத்துக்குப் போக வேண்டாம். தபால் போட்டிருக்கிறன் அவர் உங்கட அறைக்கு வந்து வாங்கிக் கொண்டு போவார்.”

இளையதம்பியைத் தொடர்ந்து வந்த சின்னத்தங்கம் மாமியின் கைகளில் ஒரு பெரிய பனையோலைப்பெட்டி -

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

- “என்ற குஞ்சு - மாட்டன் எண்டு சொல்லக் கூடாது. இந்தப் பெட்டியையும் நீங்கள் கொண்டு போற சாமானோடை வையுங்கோ. தேவியாக் கள் தெஹிவளையிலை தான் இருக்கினம். உங்கடை கொட்டாஞ்சேனையிலிருந்து நாப்பது சதமாக்கும் பஸ்காசு, ஞாயிற்றுக்கிழமை காலமை வெளிக்கிட்டுப் போனால் இந்தப் பெட்டியையும் குடுத்திட்டு அவை வீட்டிலை சாப்பிட்டிட்டு வரலாம்.”

சின்னத்தங்கம் மாமி என்னிடம் தந்த பனையோலைப்பெட்டி மிகவும் பாரமாக இருந்ததால் அவரை மேலும் கீழும் பார்த்தேன்.

சின்னத்தங்கம் மாமி, “குஞ்சு பூவரசமரத்திலை செய்த சின்ன இடியப்ப உரலும், அதுகளுக்குக் குழல்புட்டுத் தின்ன விருப்பமெண்ட படியால் ஒரு புட்டுக் குழலும் - தேங்காய் திருவ சின்னத் திருகுப்பலகையும் தான். அவ்வளவு பாரமில்லை.” என்றார்.

எனக்கு வந்த கோபத்தைச் சிரிப்பாக மாற்றினேன். “ஏன் மாமி ஒரு சின்ன உரலையும் உலக்கையையும் அனுப்பினால் அவை மா இடிப்பினமெல்லே”

சின்னதங்கம் மாமி மீண்டும் சிரித்தார் “ஓம் குஞ்சு சிவக்கொழுந்தரிடம் சின்ன உரலும் உலக்கையும் செய்யச் சொல்லிருக்கிறன். அடுத்த முறை நீங்கள் வரயிக்கிளை தந்து விடுறன்”

“நல்ல காலம்! அம்மிக் குழவி, ஆட்டுக் கல்லு எண்டு சொல்லயில்லை” என்ற திருப்தி எனக்கு.

மறுபடியும் இளையதம்பி ஓடி வந்தார்.

“மறந்து போனேன். இந்த நல்லெண்ணெயையும் பெட்டியிலை வையுங்கோ. தும்பளை நல்லெண்ணெய். உனர் முட்டையும் வெங்காயமும் இதிலை பொரிச்சுத் திண்டால் தான் நல்லாயிருக்கும்”

“இருக்கும் இருக்கும்” என்று மனதுக்குள் திட்டிக் கொண்டு நல்லெண்ணெய்ப் போத்தலை வாங்கினேன்.

இப்படியாக பருத்தித்துறைவடை இராசவள்ளிக் கிழங்கு, முருங்கைக்காய், தேன் போத்தல் பல வகையறாக்கள் வந்து சேர்ந்தன.

ஒரு பெரிய ‘காட்போட்’ பெட்டி தேடியெடுத்து அதற்குள் அடுக்கக்கூடிய சமான்களை அடுக்கினேன். அதை பார்த்துக் கொண்டிருந்த அம்மா, “தம்பி முட்டையை உனர் கூட்கேஸிக்குள்ளை வை. ‘காட்போட்’ பெட்டியை ரெயினிலை பஸ்ஸிலை தூக்கிக்கிப் போடயிக்களை முட்டை உடைஞ்சுபோம்” என்றார்.

கூட்கேஸ் பெட்டியினுள் உடுப்பு, புத்தகங்கள் வேறு முக்கியமான புத்தகங்களுடன் முட்டையையும் வைத்தேன். மற்ற எல்லாப் பொருட்களையும் ஒருவாறாக ‘காட்போட்’ பெட்டியில் திணித்துத் தூக்கிச் செல்வதற்கு வசதியாகக் கயிற்றால் வரிந்து கட்டி, கயிற்றாலேயே கைப்பிடியும் தயாரித்தேன்.

புறப்பட ஆயத்தமானபோது தங்கை உமா இரண்டு சாரிகளைக் கொண்டு வந்தாள்.

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

“அண்ணா! கொழும்பிலை நல்லா ட்ரை கிளினிங் செய்வினம். பிளீஸ், இதைக் கொண்டு போய் ட்ரைகிளினிங் செய்து வாறபோது கொண்டு வாங்கோ”

தங்கை உமாவின சாறிகளை சூட்கேஸில் வைத்துப் பூட்ட முயன்றேன். சூட்கேஸ் பூட்டுகள் ஒத்துழைக்க மறுத்தன. பல முறை முயன்றும் முடியாததால் தம்பி பகவான் சூட்கேஸின் மேற்பாகத்தை இறுக்கமாக அமர்த்தித் தர சூட்கேஸ்.

பூட்டுக்களை அமர்த்திப் பூட்ட முடிந்தது. ஆனால் மறு புறத் திலுள்ள பிணைச்சல்கள் இரண்டும் கழன்றுவிட்டன.

“இனி மினக்கெட ஏலாது. ஒரு கயிறுகொண்டு வா. சூட்கேஸையும் சுத்திக்கட்டுவம்.” என்றேன் தம்பியிடம்.

“அண்ணா சூட்கேஸீக்கு கயிறு கட்டினால் வடிவில்லை. பாக்கிறவை பகிடி பண்ணுவினம். நான் றிபன் தாறன்” என்று சொல்லியப்படி தங்கை உமா எப்போதோ தலைக்குக் கட்டிய றிபனுகளைத் தந்தார்.

சைக்கிள் கரியரில் “காட்போட்” பெட்டியை வைத்துக் கட்டினேன். சைக்கிள் பாரில் ஏறிக்கொண்டே தம்பி சைக்கிள் ஹான்டில் சூட்கேஸை வைத்து பிடித்துக்கொண்டான். ஒழுங்கையில் இரண்டு தரம் விழுந்தெழும்பி பிரதான வீதிக்கு வந்தபோது ‘காட்போட்’ பெட்டியின் அளவைப்பார்த்துப் பயந்த பஸ் நடத்துநர் பஸ்ஸில் ஏற அனுமதிக்கவில்லை.

யாழ்ப்பாணப் போக்குவரத்துச் சாதனங்களில் ஒன்றான தட்டி வான் கைக்கொடுத்தால் வானின்

பிரயாணம் ஒத்துவராது

பின்புறத்தட்டியில் 'காட்போட்' பெட்டி, சூட்கேஸ் ஆகியவற்றை வைத்துவிட்டு நானும் அந்த பலகைத் தட்டில் ஏறினேன். புகையிரத நிலையமருகே நின்ற வாணிலிருந்து இறங்கிய போது தான் 'காட்போட்' பெட்டியின் பாரம் கைகளைச் சிவக்கச் செய்ததுடன் வலிக்கவும் வைத்தது. பெருமூச்சு விட்டபடியே காற்சட்டைப்பையிலிருந்து கைலேஞ்சியை எடுத்து பெட்டியை வரிந்து கட்டி அமைத்த கயிறுக் கைப்பிடியைக் கைலேஞ்சியால் சுற்றினேன். பெட்டியின் பாரம் குறையவில்லை. ஆனால் வலி சிறிது குறைந்தது போலத்தெரிந்தது.

புகையிரத நிலையத்திலும் கடமையாற்றும் பலரிடம் ஏச்சு வாங்கி 'காட்போட்' பெட்டியைப் பொதியறையில் 'லக்கேஜ்' செய்து பிரயாணத்தைத் தொடர்ந்தேன்.

கொழும்புப் புகையிரத நிலையத்தில் 'காட்போட்' பெட்டியைப் பார்த்த கூலியாட்கள் சுமை கூலியாக ஐம்பது ரூபா கேட்டார்கள்.

பேரம் பேசிச் சரிவராததால் 'காட்போட்' பெட்டியைத் தூக்கித் தலையில் வைத்தேன். - என்னுடைய தலையில்தான். கையில் தூக்கிய சூட்கேஸை உடம்புடன் அணைத்துக் கொண்டேன். தங்கை உமாவிடமிருந்து வாங்கி கட்டிய ரிபன் சூட்கேஸை விட்டுக் கழன்று விடும் போலிருந்தது.

கொட்டாசேனையிலுள்ள வாடகை அறையினுள்ளே நுழைந்து 'காட்போட்' பெட்டியை இறக்கி, சூட்கேஸையும் வைத்தபோது -

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

“அப்பாடி.....” என்னையுமறியாமல் நான் விட்ட
பெருமூச்சு.

ஆவலை அடக்கமாட்டாமல் ‘காட்போட்’
பெட்டியிலுள்ள கயிறுகளை அவிழ்த்தேன். அரிசி, மா,
பழ வகைகள், தேன், நல்லெண்ணெய் எல்லாம்
ஒன்றாகி ‘புருட்சலட்’ போலிருந்தது.

அவசரம் அவசரமாகக் குளித்து விட்டு சட்டையை
எடுப்பதற்காக சூட்கேஸைத்திறந்தேன்.

சட்டையில் மட்டுமல்லாமல் தங்கை உமாவின் சாறி
மற்ற உடுப்புகள் எல்லாவற்றிலும் ஊர் முட்டைகள்
பலவித வர்ண ஜாலங்கள் காட்டிக் கொண்டிருந்தன.

அலுவலகத்தில் வேலை செய்பவர்கள், நண்பர்கள்,
உறவினர்கள் எல்லோரும் சந்திக்கும்போது சொல்லிக்
கொள்வேன் “பிரயாணம் ஒத்துவருகதில்லை - நான்
ஊருக்குப் போகயில்லை”

ஆனால் யாழ்ப்பாணம் போய்வாற இரகசியம்
உங்களுக்கு மட்டும் தெரியும். ஒருவருக்கும் சொல்லி
விடாதீர்கள்.

மரண அறிவித்தல்

சனிக்கிழமை அதிகாலை 3 மணி

எனது அறைக்கதவைப் 'பட பட' என்று தட்டும் சத்தம். பயத்துடனும் அதிர்ச்சியுடனும் சிங்களத்தில், "கவுத (யாரது)" என்றேன்.

நன்கு பழக்கமான நண்பனின் குரல் "அது நான் நாதன். குட்மோனிங் செந்தில். சொறி போர் டிஸ்ரேபன்ஸ்" 'நாதன்' என்றதும் தான் நெஞ்சுப் படபடப்பு சற்றுக் குறைந்தது. அவன் அதிகாலையில் வந்த காரணத்தைச் சொன்னனான். - "செந்தில், சண்டியன்ரை தகப்பன் நாகலிங்கம் செத்துப் போனார். மரண அறிவித்தல் குடுக்க வேணும்."

வானொலி அறவிப்பாளர் அரிவிளி எனக்குப் பழக்கமானவர் என்பதால் தெரிந்தவர்கள் திடீரென்று வந்து தொந்தரவு செய்வதுண்டு.

நாதனையும் அழைத்துக்கொண்டு வெள்ளவத்தை யில் உள்ள அரிவளியின் அறைக்குச் சென்ற போது காலை ஐந்து மணியாகிவிட்டது. அவரிடம் விடயத்தைச் சொன்னேன்.

"இனித்தான் மரண அறிவித்தல் எழுத வேண்டும்" என்றான் நாதன்.

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

அரிவளிக்கும் நாதனுக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலில் நானும் கலந்து கொண்டேன்.

அரிவளி - "எப்ப நாகலிங்கம் செத்தவர்?"

நாதன் - "முந்தானாள் வியாழக்கிழமை பின்னேரம்"

அரிவளி - "எப்ப சவம் எடுக்கிறது?"

நாதன் - "அவ்ர மூத்த மகன் லண்டனிலிருந்து இண்டைக்கு வந்தால் இண்டைக்கு பின்னேரம் - அல்லது நாளைக்கு"

அரிவளி - "எத்தனை மணிக்கு ரேடியோவிலே அறிவிக்க வேணும்"

நான் - "அடிக்கடி அவ்ர பேர் ரேடியோவில்லை வர வேணுமெண்டு விரும்பினவர். பெண்சாதி, பிள்ளையள், பேரப்பிள்ளையளினர் பேரும் ரேடியோவில் வாறது நல்லது தானே - சவம் எடுக்கும் வரைக்கும் காலமை , மத்தியானம் , பின்னேரம் , இரவு அடுத்தடுத்துச் சொல்லுவம்"

அரிவளி - "அதுக்குக் கன காசெல்லோ செலவழியும் . ஒவ்வொரு தரமும் ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் காசு"

நான் - "காசில்லாத ஆக்களே! யாழ்ப்பாணத்திலை இரண்டு பிள்ளையள் கடை வைச்சிருக்கினம் . மற்றவையும் லண்டன், கனடா, ஜேர்மனி வெளிநாட்டுக் காசுகளும் வரும்".

நாதன் - "ஒருக்கால் சொல்ல எவ்வளவு வரும் ஒரு ஐநாறு அறுநாறு ரூபா?"

அரிவளி - “அது அறிவித்தலுக்கு எழுதிற சொல்லைப் பொறுத்து. முதல் இருபத்தைஞ்சு சொல்லுக்கு 200 ரூபா. பிறகு வாற இருபத்தைஞ்சு சொல்லுக்கு ‘ஒரு சொல்லுக்கு 50 ரூபாப் படி கணக்குப் பார்க்க வேணும். அம்பது சொல்லுக்குக் கூட எண்டால் பிறகு வாற ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் நூறு ரூபா. பிறகு வறி வேறை”

நாதன் - “சொல்லுக்கு அம்பது நூறு ரூபா எண்டு சொல்லுறீங்கள். சொல்லுகள் சேர்ந்தது தானே வறி - வறிக்கு வேறையாகக் காசு கட்ட வேணுமே?”

அரிவளி - “வறி எண்டுறது ரக்ஸ் (TAX) - அது பன்னிரண்டரை வீதம்”

நான் - “என்ன நாதன் யோசிக்கிறாய்?”

நாதன் - “இவங்கள் ஒருதரும் காசு அனுப்பயில்லை”

அரிவளி - “ஆறு மணியாகுது. நானும் வேலைக்குப் போகவேணும். நீங்கள் மரண அறிவித்தலை எழுதிக் கொண்டு ரேடியோ ஸ்டேசனுக்கு வாங்கோ. பன்னிரண்டு மணிக்கு முதல் வந்தால் மத்தியானச் செய்திக்குப் பிறகு அறிவிக்கலாம்.”

சனிக்கிழமை நண்பகல் 12.30 மணி

வானொலி நிலையத்தில் அரிவளியை நானும் நாதனும் சந்தித்தோம்.

அரிவளி மரண அறிவித்தலை வாங்கிப் பார்த்து விட்டு, உதென்ன பக்கக் கணக்கிலை கட்டுரை எழுதி வைச்சிருக்கிறியள். ஒரு நாளும் மரண அறிவித்தல்

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

கேக்கயில்லையே, சுருக்க வேணும். மத்தியானச் செய்திக்குப் பிறகு வாசிக்க இனிப் பிந்திப்போம்” என்றான்.

நாதனைப் பார்க்க பாவமாக இருந்தது. “அப்பசரி நாகலிங்கத்தினர் மகன் லண்டனிலிருந்து இண்டைக்கு வந்திடுவார் நாளைக்குத் தானே சவம் எடுக்கிறது. பின்னரே அறிவித்தலை.....” என்றிழுத்தேன்.

“ஓமோம் ! அது நல்லது. நாலு மணிக்கு என்றை வேலை முடிஞ்சிடும். அதுக்கு முதல் எண்டால் இங்கை வாங்கோ. அல்லது அறைக்கு”, என்றான் அரிவளி.

சனிக்கிழமை இரவு 8.00 மணி

அரிவளியின் அறைக்கதவை நானும் நாதனும் தட்டினோம்.

நாதன் தலையைச் சொறிந்தான். - “கொஞ்சம் பிந்திப் போச்சு. ஒன்பது மணிச் செய்திக்குப் பிறகு வாசிக்கக் குடுத்தால்....”

மரண அறிவித்தலை வாங்கி வாசித்த அரிவளி சில மாற்றங்களை செய்தான். -

“நீங்கள் ‘1999 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 10 ஆந்திகதி வியாழக்கிழமை பிற்பகல் 4 மணியளவில் காலமானார்’ எண்டு எழுதியிருக்கிறீர்கள். இதிலையே பன்னிரண்டு சொல்லு. ஒரு சொல்லுக்கு நூறு ரூபா எண்டா ஆயிரத்து இரு நூறு ரூபா. ‘வியாழக்கிழமை காலமானார்’ எண்டா இரண்டு சொல்லோடை சமாளிக்கலாம். அது போலை ‘1999 ஆம் ஆண்டு

டிசம்பர் மாதம் 13 ஆம் திகதி ஞாயிற்றுக்கிழமை பிற்பகல் 4 மணிக்க வில்லூன்றி மயானத்தில் தகனம் செய்யப்படும்' எண்டு சுருக்கினால் எழுநூறு ரூபா" என்றான்.

நாதனுக்கு ஒரே ஆச்சரியம். அரிவளியின் அறிவையும் விவேகத்தையும் பாராட்டினான். அப்படியிருந்தும் மரண அறிவித்தலை மறுபடி வாசித்துப்பார்த்த போது நூறு சொற்கள் இருந்தன. அரிவளி கணக்குப் பார்த்து "ஒரு தரம் வாசிக்க எட்டாயிரத்து அறு நூற்றி அறுபத்திரண்டு ரூபா ஐம்பது சதம்" என்றான்.

"என்ன செய்யிறது நாலு தரம் வாசிக்கலாம். எண்டு, ஆயிரத்தைந்நூறு ரூபாப் படி கணக்குப் பார்த்து ஆறாயிரம் ரூபா வாங்கிக் கொண்டு வந்தன். ஒரு தரத்துக்கு எட்டாயிரத்துக்குக்கூட வருகுது" - என்று நாதன் தடுமாறினான்.

அரிவளி கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்து விட்டுச் சொன்னான். "இப்ப இரவு பத்தரை மணிகியிடுத்து ரேடியோ ஸ்டேசன் பூட்டி ஒலிப்பரப்பும் நிப்பாட்டி யிருப்பினம். ஆட்களின்ர பேரை, ஊரை குறைச்சு நாளைக்குக் கொண்டு வாருங்கோ," என்றான்.

"ஓமோம்! நாளைக்குத் தானே சவம் எடுக்கிறது. "நாளை ஞாயிற்றுக்கிழமை பிற்பகல் வில்லூன்றி மயானத்தில் தகனம் செய்யப்படும். 'எண்டு மத்தியானம் வாசிச்சால் மூண்டு சொல்லைக் குறைக்கலாம். முன்னூறு ரூபா மிச்சம்," என்ற எனது ஆலோசனையும் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை 11.00 மணி

சனிக்கிழமை இரவு பதினொரு மணியிலிருந்து பணம் கடன் வாங்குவதற்கும் மரண அறிவித்தலைச் சுருக்கி எழுதுவதற்கும் பல முயற்சிகள் மேற்கொண்டு, எதுவும் வெற்றியளிக்காததால் சோர்வுடன் மீண்டும் அரிவளியின் அறையை அடைந்தேன்.

நண்பகல் பன்னிரண்டு மணிவரை அறைக் கதவைத் தட்டியதுதான் மிச்சம். அரிவளி எங்கோ சென்றிருக்க வேண்டும். எதுவும் செய்யத் தெரியாமல் அறைவாசி யிலேயே தவமிருந்த போது பிற்பகல் இரண்டு மணியளவில் எனக்கும் நாதனுக்கும் பழக்கமான இன்னொரு நண்பன் பாலசிங்கம் எங்களைத் தேடிக்கொண்டு வந்தான்.

“நாதன்! இப்ப கொஞ்சம் முதல் தான் நாகலிங்கத்தார் மகன் யாழ்ப்பாணத்திலையிருந்து ரெலிபோன் பண்ணினது. நேற்றுக் காலமை தொடக்கம் ரேடியோ வோடை இருக்கினமமாம். மரண அறிவித்தல் கேட்க. இண்டைக்கு மத்தியானம் கூட ரேடியோவில்லை சொல்ல யில்லையாம். எப்படியும் பின்னேரம் ஆறு மணிக் கெண்டாலும் சொல்லுறதுக்கு ஒழுங்கு செய்யட்டாம். அறிவித்தல் கேட்ட உடனே கூடலைக்குக் கொண்டு போவினமாம்” எதுவித தட்டுத் தடங்கலுமில்லாமல் பாலசிங்கம் சொல்ல வேண்டியதை சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை 5.00 மணி

அறை வாசலில் அரைத் தூக்கத்திலிருந்த

என்னையும் நாதனையும் அறிவளி எழுப்பினான்.

எல்லாவிடயங்களையும் அறிவளியிடம் விளக்கமாகக் சொல்லி வேறு வழி எதுவும் இல்லையெனவும் தெரிவித்தோம். மரண அறிவித்தலில் சில சொற்களை வெட்டி, சுருக்கும் வேலை ஆரம்பமானது.

'நாகம்மாவின் அன்புக் கணவர் நாகலிங்கம்' என்ற வசனத்தில் "அன்பு" என்ற சொல் நீக்கப்பட்டது.

"ஓமோம்! கணவனும் மனைவியும் நெடுக அடிபடுறவை. செத்த பிறகு ஏன் அன்புக் கணவர் எண்டு சொல்ல வேண்டும்." என நியாயப்படுத்தினேன்.

பிள்ளைகளின் பட்டம், பதவி வெளிநாட்டுப் பெயர்களும் நீக்கப்பட்டு "பாசமிகு தந்தையார் நாகலிங்கம்" என்று எழுதப்பட்ட வசனத்தில் 'பாசமிகு' என்ற சொல்லும் "அன்புப் பேரனுமாவார்" என்று எழுதப்பட்ட வசனத்தில் 'அன்பு' என்ற சொல்லும் நீக்கப்பட்டது.

நாதனுக்கு பசி ஒருபுறம், கோபம் ஒரு புறம் "எல்லாம் அன்பும், பாசமும் தான். ரேடியோவிலை பேர் வரவேணும்மெண்ட ஆசை. வெளிநாடுகளிலை இருக்கிறமெண்டு வெளிச்சம் போடவும் ஆசை. காசு செலவழிக்கத்தான் கணக்குப் பாக்கிராங்கள்" என்றான்.

"உங்களாலை பெரிய கரைச்சல், லேட்டாப் போயிடுத்து, எதுக்கும் குடுத்துப் பாக்கிறன்" என்று சொல்லிய வண்ணம் அறிவளி வானொலி நிலையத்துக்குச் சென்றான்.

கல்யாணம் முடித்துப்பார்

ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை 6.00 மணி

வானொலி பெட்டியருகே ஆவலுடன் எதிர்ப்பார்த்திருந்த நாதனும் நானும் ஏமாற்றமடைந்தோம். செய்திக்குப் பின்னர் ஒரு மரண அறிவித்தலும் வாசிக்கப்படவில்லை.

ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை 9 மணி 10 நிமிடம்

வானொலி ஒலிபரப்பியது - "மரண அறிவித்தல் ஒன்று. யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த செல்லப்பா நாகலிங்கம் வியாழக்கிழமை காலமானார்.... அன்னாரின் பூதவுடல் இன்று வில்லூன்றியில் தகனம் செய்யப்பட்டது."

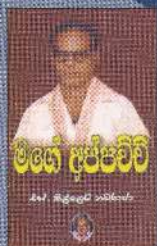
எப்படியோ வானொலியில் மரண அறிவித்தலோடு சேர்த்து மனைவி, பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள் எல்லோரின் பெயர்களும் இடம்பெற்றன.

-1999-

நவீன வாழ்வுகளுக்கும் - வாழ்க்கைமரிக்
 2. அடிக்கல்நிலை நூல் பல படிக்க வேண்டும்

**படிப்பதற்கான
 தில்லையின் நூல்கள் சில**

uduvar@gmail.com

